Exod - Comentarii W. McDonald

I. ROBIA ISRAELULUI ÎN EGIPT (cap. 1)

Primele cuvinte ale cărţii „Iată numele" (ebr. weeleh şemot), constituie titlul cărţii Exod în tradiţia ebraică. Cât de personal este Dumnezeu! Nu o înşiruire de cifre sau crestături într-o cartelă de calculator, ci nume. Isus a spus despre Păstorul cel Bun: „El îşi cheamă oile pe nume şi le scoate afară din staul" (Ioan 10:3). Se potriveşte foarte bine cu textul de aici. Israeliţii au venit în Egipt ca păstori, dar acum sunt sclavi. Dar Dumnezeu, Păstorul cel Bun, are planuri „de a-i scoate afară".

Pentru explicaţii suplimentare referitoare la cele şaptezeci de persoane care erau descendenţi ai lui Iacob, vezi notele la Geneza 46:8-27. Cele şaptezeci de persoane s-au înmulţit între timp, devenind, până la data când poporul evreu a fost gata să părăsească Muntele Sinai cu destinaţia Canaan, câteva milioane, inclusiv 603.550 de războinici (Num 1:46). Versetele 6 şi 7 indică faptul că au trecut mulţi ani între acţiunea de la sfârşitul Genezei şi evenimentele din Exod. Sensul versetului 8 este că un nou rege... s-a ridicat, care nu-i privea binevoitor pe urmaşii lui Iosif; Iosif însuşi murise, bineînţeles, cu mult timp înainte.

Israeliţii crescuseră atât mult la număr şi în putere încât Faraon s-a gândit că ar putea constitui o ameninţare în vreme de război, drept care a hotărât să-i facă sclavi şi să ucidă copiii de sex masculin, sperând ca astfel să poată distruge, în cele din urmă, poporul evreu. Trei despoţi din Scriptură au poruncit uciderea copiilor nevinovaţi: Faraon, Atalia (2Împ 11) şi Irod (Mt 2). Aceste atrocităţi de inspiraţie satanică au avut ca scop anihilarea spiţei mesianice. Satan nu a uitat niciodată promisiunea pe care a făcut-o Dumnezeu în Gen 3:15.

Faraon s-a folosit de evreii înrobiţi pentru a construi cetăţile de aprovizionare de la Pitom şi Ramses. Dar în loc să fie anihilaţi de aceste represalii, ei s-au înmulţit şi mai mult! Faraon a intenţionat să le facă rău prin robia cruntă în care i-a ţinut, dar Dumnezeu a transformat răul în bine, ajutându-i pe evrei să se pregătească pentru călătoria lor din Egipt spre Ţara Făgăduinţei.

Când Şifra şi Pua, care erau probabil, moaşele principale ale evreilor, au văzut mamele evreice aducând pe lume copii pe scaunul de naştere, n-au mai ucis copiii de sex masculin, cum le poruncise Faraon. Ele s-au scuzat, spunând că mamele evreice nasc înaintea venirii lor. Afirmaţia respectivă avea un sâmbure de adevăr.

The Daily Notes ofthe Scripture Union comentează în legătură cu moaşele acestea grijulii:

Răsplata dată moaşelor prin asigurarea unei vieţi de familie înfloritoare (v. 2) li se oferea nu pentru ipocrizie, ci pentru omenia de care au dat dovadă. Aceasta nu înseamnă că scopul scuză mijloacele, după cum nu înseamnă că nu există norme absolute de morală. Dar într-o lume atât de încărcată de păcat şi de efectele sale, cum a ajuns să fie cea în care trăim, s-ar putea ca ascultarea de îndatoririle superioare să fie posibilă doar cu preţul ascultării de îndatoririle inferioare. Aici, ca şi în toate celelalte situaţii, „frica de Domnul este începutul înţelepciunii".

Înşelat de moaşele evreilor, Faraon a poruncit propriilor săi cetăţeni să aducă la îndeplinire decretul.

II. NAŞTEREA, SALVAREA ŞI EDUCAŢIA LUI MOISE (cap. 2)

Omul din casa lui Levi din versetul 1 era Amram, iar fiica lui Levi era Iochebed (6:20). Astfel amândoi părinţii lui Moise aparţineau tribului preoţesc al lui Levi. Prin credinţă părinţii lui Moise l-au ascuns timp de trei luni (Evr 11:23). Probabil au avut o revelaţie că el era un copil de excepţie, deoarece credinţa trebuie să se întemeieze pe un cuvânt revelat al lui Dumnezeu.

Coşuleţul (în original: arca) lui Iochebed, ca de altfel arca lui Noe, constituie o întruchipare a lui Cristos. Sora lui Moise era Miriam (Num 26:59). Acest capitol este plin de aparente coincidenţe. De exemplu, s-ar putea pune întrebarea, cum de făcea baie fiica lui Faraon exact acolo unde plutea coşuleţul în care se afla Moise? Cum de s-a întâmplat sa plângă copilul, atrăgând astfel compasiunea ei? De ce a fost acceptată mama lui Moise de către fiica lui Faraon să-i fie doică lui Moise?

Părinţii creştini trebuie să ia cuvintele versetului 9 ca o sfântă responsabilitate şi o promisiune neclintită. În egipteană, „Moise", numele dat copilului de fiica lui Faraon, însemna probabil copii sau fiu. În ebraică acelaşi nume înseamnă scos afară - adică scos din apă (termenul ebraic mashah, „a scoate", este, probabil, un joc de cuvinte bilingv. Evreii foloseau jocuri de cuvinte chiar în situaţii foarte serioase). Mackintosh remarcă, cu obişnuitul lui spirit de observaţie:

”Diavolul a fost lovit cu propria lui armă, în măsura în care Faraon, de care se folosea pentru a zădărnici planul lui Dumnezeu, este folosit de Dumnezeu pentru a-l hrăni şi creşte pe Moise, cel care urma să fie instrumentul Lui în contracararea puterii lui Satan.”

Ştim din Fapte 7:23 că Moise avea patruzeci de ani când şi-a vizitat propriul său popor. Uciderea egipteanului a fost de rău-augur; a fost un gest de râvnă fără pricepere. Dumnezeu avea să se folosească însă într-o zi de Moise pentru a-i elibera pe israeliţi de sub robia egiptenilor, dar momentul acesta nu sosise încă. Mai întâi el trebuia să petreacă patruzeci de ani în pustiu, învăţând în şcoala lui Dumnezeu. El prezisese că poporul Lui va sta în Ţara Egiptului în sclavie timp de patru sute de ani (Gen 15:13). Prin urmare, acţiunile lui Moise au fost premature cu patruzeci de ani. El avea nevoie de pregătire suplimentară în solitudinea deşertului. Iar israeliţii aveau nevoie la rândul lor de pregătire suplimentară în cuptorul de cărămizi. Domnul porunceşte toate lucrurile după infinita Lui înţelepciune. El nu Se grăbeşte, dar nici nu-Şi lasă oamenii să stea în suferinţă o clipă mai mult decât este necesar.

Când a ieşit a doua zi, Moise a încercat să oprească încăierarea dintre doi evrei, dar aceştia n-au voit să-i accepte rolul de conducător, după cum evreii aveau să-L respingă mai târziu pe Cel care este mai mare decât Moise. Aflând că aceşti evrei ştiau că în urmă cu o zi îl omorâse pe egiptean, Moise a intrat în panică. Când a auzit Faraon despre crimă, a căutat să-l ucidă pe Moise. În consecinţă, Moise a fugit în Madian - adică, în Arabia sau în zona muntelui Sinai.

La o fântână din Madian Moise le-a ajutat pe cele şapte fiice ale preotului Madianului să scape de nişte ciobani răi şi le-a adăpat turmele. Acest preot al Madianului are aici două nume: Ietro (3:1) şi Reuel (v. 18), care este aceiaşi cu Raguel (Num 10:29; notele marginale ale NKJV; LXX). Madianiţii erau rude îndepărtate ale evreilor (Gen 25:2). Fiica lui Ietro, Sefora, a devenit soţia lui Moise şi i-a născut un fiu, Gherşom

(însemnând străin acolo).

Dumnezeu n-a rămas indiferent la strigătele poporului Său. Când a venit un nou rege la putere, Dumnezeu a auzit, Şi-a amintit şi a privit cu îndurare spre copiii lui Israel şi a luat cunoştinţă de starea lor. Răspunsul Său a constat în faptul că l-a readus pe slujitorul Său în Egipt (cap. 3) pentru a-i scoate pe copiii Săi din acea ţară prin cea mai puternică desfăşurare de forţă de la crearea lumii.

A. Iehova i Se revelează lui Moise(cap. 3)

Păstorind turma lui Ietro, Moise a învăţat lecţii importante despre conducerea poporului lui Dumnezeu. Când a ajuns la Horeb (Muntele Sinai), Domnul i-a apărut într-un rug aprins... care nu se mistuia. Rugul sugerează slava lui Dumnezeu, înaintea căreia i s-a spus să-şi scoată încălţămintea. De asemenea ar putea prefigura faptul că Iehova va locui în mijlocul poporului Său fără ca ei să fie mistuiţi, iar unii au văzut în el chiar destinul Israelului, ce avea să fie încercat în focul suferinţelor şi al prigoanelor, fără să fie însă mistuit. Toţi ar trebui să fim ca rugul aprins... arzând pentru Dumnezeu, fără a fi însă mistuiţi (în mod foarte adecvat, Covenanterii scoţieni au adoptat rugul aprins ca emblemă care să-i reprezinte, adăugând dedesubt motoul latin: „Nec consummaretur" - „Şi totuşi nu se mistuia").

Domnul i-a promis lui Moise că-Şi va scoate poporul din Egipt şi-l va duce într-o ţară a belşugului - în Canaan, în care locuiau cele şase naţiuni păgâne enumerate în versetul 8. Cuvântul „sfânt" apare aici pentru prima oară în Biblie. Descălţându-se, Moise a recunoscut că locul era sfânt.

Fuga lui Moise din Egipt şi revenirea lui în această ţară

Domnul îl asigură pe Moise că El este Dumnezeul strămoşilor săi: Avraam, Isaac şi Iacov. Cole arată importanţa acestei revelaţii:

”Moise nu aduce poporului său vreun zeu nou sau necunoscut, ci o revelaţie mai deplină a Acestuia pe care ei Îl cunoşteau. Nici măcar cuvintele rostite de Pavel în Areopag nu pot constitui o paralelă adecvată a evenimentului din acest pasaj (Fapt 17:23). Singura paralelă adevărată este continuarea revelaţiei despre Sine însuşi pe care o face Dumnezeu în veacurile viitoare, culminând cu venirea lui Cristos. Dar, la vremea ei, revelaţia mozaică, deşi constituia o împlinire a făgăduinţelor făcute patriarhilor, a fost tot atât de nouă şi zguduitoare pentru Israel cum s-a dovedit a fi mai târziu venirea lui Mesia.”

Moise a protestat când i s-a spus să meargă la Faraon, motivând că nu este omul potrivit. Dar Domnul l-a asigurat de prezenţa Sa şi a promis că Moise îl va sluji pe acest munte (Sinai) împreună cu poporul evreu eliberat. J. Oswald Sanders remarcă:

”Lista elementelor care, în opinia lui Moise, l-ar fi descalificat de a putea fi conducătorul dorit de Dumnezeu, cuprindea: lipsa de capacitate (3:11), lipsa unui mesaj (3:13), lipsa de autoritate (4:1), lipsa de elocvenţă (4:10), lipsa unei adaptări speciale (4:13), lipsa unor succese anterioare (5:23) şi lipsa unei acceptări anterioare (6:12). Cu greu S-ar găsi o listă mai completă de incapacităţi. Dar în loc să-l fie plăcută lui Dumnezeu, această aparentă smerenie şi reticenţă de care a dat dovadă Moise au stârnit mânia Sa. „Atunci mânia Domnului S-a aprins faţă de Moise" (4:14). În realitate, însăşi scuzele invocate de Moise în sprijinul demonstrării incapacităţii sale au constituit chiar motivele pentru care Domnul l-a ales să îl folosească în această lucrare.

Moise anticipează întrebările pe care copiii lui Israel i le vor pune, gândindu-se la momentul în care avea să stea înaintea lor ca trimis al Domnului, dorind să le poată spune cine l-a trimis. În acest moment Se dezvăluie pentru prima oară Dumnezeu ca Iehova, marele EU SUNT.

Iehova (mai precis Yahweh) provine de la verbul ebraic ,.a fi", hayah. Acest nume sfânt este cunoscut sub denumirea de tetragrammaton (adică „patru litere"). Termenul englez Jehovah provine din ebraicul YHWH, cu marcarea vocalelor luate de la Elohim şi Adonai, celelalte nume ale lui Dumnezeu. Nimeni nu poate şti precis care este pronunţia corectă a lui YHWH, deoarece în ebraica veche nu sunt semne speciale pentru marcarea vocalelor. În orice caz, pronunţia „Yahweh" este probabil cea corectă. Evreii considerau că YHWH este prea sfânt ca să poată fi pronunţat. Numele îl proclamă pe Dumnezeu ca având existenţă de Sine, fiind suficient Sie însuşi, Etern (unele traduceri ale Bibliei, cum ar fi Versiunea Moffatt, traduc acest nume prin „the Eternal", „Cel Etern" la fel şi versiunea franceză a lui Louis Segond: „l'eternel") şi Suveran. Numele întreg EU SUNT CEL CE SUNT ar putea însemna SUNT PENTRU CĂ SUNT sau VOI FI CEEA CE VOI FI.

Încurajat de această revelaţie că Dumnezeu este cu adevărat prezent şi gata să vină în ajutorul poporului Său, lui Moise i s-a spus să-i înştiinţeze pe israeliţi că în curând vor fi liberi. De asemenea, trebuia să-l încerce pe Faraon, cerându-i să-i lase pe israeliţi să facă o călătorie de trei zile pentru a aduce jertfe Domnului. Aceasta nu era o încercare de a-l înşela, ci un test minim al disponibilităţii lui Faraon. De asemenea, avea menirea de a-i feri pe egipteni să vadă jertfirea unor animale pe care ei le considerau sfinte. Dumnezeu ştia că Faraon nu va ceda decât sub presiunea puterii divine. Minunile versetului 20 sunt urgiile pe care Dumnezeu le-a trimis asupra Egiptului. Când acestea se vor fi terminat, egiptenii vor fi bucuroşi să le dea femeilor evreice orice vor dori acestea! Averea astfel adunată urma să fie o compensaţie echitabilă pentru toată munca de sclavi pe care au prestat-o sub crunta asuprire a stăpânilor de sclavi egipteni. Israeliţii nu „au împrumutat" bijuterii şi articole vestimentare (cum apare în versiunea KJV); ci „au cerut" aceste lucruri (NKJV). Nu a fost vorba de nici o înşelăciune, ci doar achitarea simbriei ce li se datora!

B. Reticenţa lui Moise (4:1-17)

Moise a continuat să se îndoiască de faptul că poporul îl va accepta în calitate de purtător de cuvânt al lui Dumnezeu. Poate deziluzia din 2:11-15 se cuibărise adânc în sufletul lui. De aceea, Dumnezeu i-a dat trei semne, sau miracole, care să confirme că era angajat într-o misiune divină.

1. Toiagul său, când a fost aruncat pe pământ, s-a transformat în şarpe. Luat de coadă, şarpele a devenit din nou toiag.

2. Mâna introdusă în sân s-a acoperit de lepră. Aceeaşi mână, băgată din nou în sân a fost vindecată de lepră.

3. Apa Nilului, vărsată pe pământ, s-a transformat în sânge. Aceste semne au avut menirea de a-i convinge pe israeliţi că Moise era trimisul lui Dumnezeu. Ele exprimau puterea lui Dumnezeu asupra lui Satan (şarpele) şi a păcatului (ilustrat de lepră), precum şi faptul că Israel avea să fie scăpat de ambele prin sânge.

Moise a continuat să-şi manifeste reticenţa de a asculta de Domnul, scuzându-se că era lipsit de elocvenţă. După ce i-a amintit lui Moise că Domnul este Cel care a făcut gura omului şi, prin urmare, poate să-l facă pe Moise elocvent. Dumnezeu l-a numit pe Aaron, fratele lui Moise, purtător de cuvânt al său. Moise ar fi trebuit să asculte de Domnul printr-un gest de bizuire simplă pe El, ştiind că poruncile Lui conţin în ele însele însăşi înzestrarea necesară de a le aduce la îndeplinire. Dumnezeu nu ne va cere niciodată să facem vreun lucru fără să ne dea şi capacitatea de a-l duce la bun sfârşit. Fiindcă Moise n-a fost mulţumit de oferta supremă pe care i-a făcut-o Dumnezeu, a fost nevoit să accepte un dar secundar - adică să-l accepte pe Aaron ca purtător de cuvânt. Moise credea că Aaron îi va fi de ajutor, dar acesta s-a dovedit mai târziu o piedică, făcându-i pe israeliţi să se închine viţelului de aur (cap. 32).

C. Revenirea lui Moise în Egipt (4:18-31)

După patruzeci de ani de la fuga în Madian, Moise a revenit în Egipt la porunca Domnului şi cu binecuvântarea lui Ietro. Soţia şi copiii săi erau Sefora, Gherşom şi Eliezer (18:2-4). Toiagul din versetul 2 devine toiagul lui Dumnezeu în versetul 20. Domnul Se foloseşte de obiecte ordinare pentru a înfăptui lucruri extraordinare, pentru a se vedea limpede că puterea este de la Dumnezeu. Minunile pe care Dumnezeu i-a poruncit lui Moise să le facă înaintea lui Faraon erau urgiile ce aveau să vină. Dumnezeu a împietrit inima lui Faraon, dar numai după ce despotul şi-a împietrit-o singur mai întâi.

„Întâi născut" uneori se referă la ordinea naşterii fizice, dar aici înseamnă o poziţie de cinste în mod normal deţinută de primul fiu născut, moştenitorul dreptului de întâi născut. Faraon a fost avertizat că dacă nu se va supune, Dumnezeu îi va ucide fiul.

Dar înainte ca Moise să poată transmite mesajul, a trebuit să înveţe el însuşi ascultarea. El nu-şi circumcisese Fiul (Gherşom sau Eliezer), probabil datorita împotrivirii Seforei. Când Dumnezeu a ameninţat că-i va ucide pe Moise, probabil printr-o boală gravă, Sefora şi-a circumcis mânioasă fiul, asigurând izbăvirea soţului ei. După incident i-a pus numele „soţ (sau „mire", în versiunea NASB) de sânge". Acest episod, la care s-a adăugat aparenta lipsa de credinţă în Domnul a Seforei, au fost probabil motivele care l-au determinat pe Moise s-o trimită pe Sefora înapoi la tatăl ei, împreună cu cei doi fii ai ei (18:2, 3).

Aaron a ieşit în întâmpinarea lui Moise, când acesta a revenit în Egipt. Au stat amândoi în faţa poporului Israel, transmiţând mesajul lui Dumnezeu şi confirmându-l prin cele trei semne pe care le dăduse Domnul. Astfel poporul a crezut şi s-a închinat Domnului.

În 3:8 Dumnezeu îi spusese lui Moise să-i ia cu el pe bătrânii Israelului în înfăţişarea sa înaintea a lui Faraon. Între timp, Domnul îl desemnase pe Aaron ca purtător de cuvânt al lui Moise (4:14-16). Prin urmare, Aaron s-a dus cu Moise în locul bătrânilor. Mesajul Domnului a fost cât se poate de limpede: „Lasă-Mi poporul să plece."

Când Moise şi Aaron i-au dat lui Faraon primul ultimatum, acesta i-a acuzat că-i distrag pe oameni de la lucru. De asemenea, le-a îngreunat munca, poruncind ca de atunci încolo să-şi adune singuri paiele pentru cărămizi, fără să scadă cota ce trebuia îndeplinită. Faraon le făcea viaţa imposibilă evreilor, amintindu-ne de tratamentul aplicat de nazişti evreilor în lagărele de concentrare. Acum au fost nevoiţi să cutreiere Egiptul să adune mirişte în loc de paie. Textul ebraic indică dispreţul cu care erau trataţi aceşti oameni asupriţi. Cole subliniază că miriştea este un substitut de proastă calitate ai paielor, întrucât este dură şi neomogenă (Cole, Exodus, p. 82. Autorul încearcă să reproducă în engleză atitudinea dispreţuitoare a păzitorilor de sclavi prin traducerea: „stub themselves stubble" - aproximativ: „să se facă paie", v. 12).

Până acum paiele fuseseră puse la dispoziţia israeliţilor. Erau folosite la întărirea cărămizilor şi la împiedicarea lipirii lor de formele în care erau turnate. Când supraveghetorii evrei au fost bătuţi, au protestat înaintea lui Faraon, dar nu li s-a acordat nici o consideraţie. Apoi au dat vina pe Moise şi pe Aaron, iar Moise, la rândul lui, a dat vina pe Dumnezeu. Opoziţia internă din rândurile copiilor lui Dumnezeu este adesea mai greu de suportat decât prigoanele din afară.

Domnul a răspuns cu dragoste şi delicatele la bosumflarea lui Moise, asigurându-l mai întâi că Faraon îi va lăsa pe israeliţi să plece întrucât mâna puternică a lui Dumnezeu îl va forţa să facă acest lucru. Apoi i-a reamintit lui Moise că El li Se revelase patriarhilor ca El-Şadai sau Dumnezeul Atotputernic, mai degrabă decât ca Iehova (NKJV „Domnul"), numele personal al Dumnezeului care respectă termenii oricărui legământ pe care l-a încheiat. Gândul care se desprinde de aici ar fi că acum El Se va dezvălui ca Domnul într-un mod cu totul nou, deci cu o putere nouă de izbăvire a poporului Său. El încheiase un legământ şi era pe punctul de a-l duce la îndeplinire prin eliberarea israeliţilor din Egipt şi aducerea lor în Ţara Făgăduinţei. Observaţi repetarea de şapte ori a sintagmei: ,,Eu voi" în versetele 6-8. Numele „Iehova" (sau „Domnul") mai fusese folosit şi înainte, dar acum capătă o nouă semnificaţie. Observau douăzeci şi cinci de pronume personale folosite de Dumnezeu în aceste versete, subliniind ceea ce a făcut El, ce făcea şi ce va face. Se pare că lui Moise i-a scăpat acest lucru, deoarece continua să fie preocupat de inadecvarea sa. Totuşi, după ce primeşte noi asigurări din partea Domnului, el ascultă de cuvântul Domnului (cap. 7). „Buzele necircumcise" din versetele 12 şi 30 înseamnă glas tremurător. Moise nu se considera un bun vorbitor.

Genealogiile din versetele 14-25 se limitează la Ruben, Simeon şi Levi, primii trei fii care i s-au născut lui Iacov. Autorul nu a dorit să prezinte o genealogie completă, ci doar să stabilească firul descendenţei la Moise şi Aaron. Deci, trece repede peste Ruben şi Simeon pentru a ajunge la tribul preoţesc.

La sfârşitul capitolului 6, Moise se întreba ce l-ar putea determina pe puternicul Faraon să-l asculte pe un vorbitor nepriceput ca el. Domnul îi răspunde lui Moise asigurându-l că stă în faţa lui Faraon ca reprezentant al lui Dumnezeu. Moise vorbea cu Aaron şi acesta transmitea mesajul lui Faraon. Faraon nu va asculta, dar, Dumnezeu îşi va elibera oricum poporul!

Moise şi Aaron aveau optzeci şi respectiv optzeci şi trei de ani când a început marea lucrare de izbăvire. Chiar şi la ceea ce azi ar trece drept „o vârstă înaintată", Dumnezeu Se poate folosi de bărbaţi şi femei pentru slava Lui.

B. A doua confruntare

Faraon a fost avertizat de problemele care vor veni. Când Aaron şi-a aruncat toiagul jos şi acesta a devenit şarpe, magii şi vrăjitorii lui Faraon au reuşit să imite minunea cu ajutorul puterilor demonice. Aflăm din 2Timotei 3:8 că magii Egiptului erau Iane şi Iambre. Ei i s-au împotrivit lui Moise, imitându-l pe el şi pe Aaron, dar toiagul lui Aaron a înghiţit toiegele lor. Dumnezeu a împietrit inima lui Faraon, nu în mod arbitrar, ci ca răspuns la încăpăţânarea lui. Sosise timpul să fie dezlănţuită prima urgie.

A. Prima urgie - Nilul transformat în sânge (7:14-25)

Domnul i-a spus lui Moise să se angajeze într-o confruntare personală cu Faraon la râu, când maiestatea sa se ducea la apă. (Probabil că se scălda în Nilul „sacru"). Moise trebuia să-l avertizeze pe împărat că peştii vor muri, fluviul va mirosi urât, devenind insuportabil pentru egipteni, după ce va fi transformat în sânge de toiagul lui Moise.

Moise şi Aaron au făcut cum a poruncit Domnul. Ei au întins toiagul peste apele Egiptului. Apele Nilului şi ale întregii ţări a Egiptului s-au transformat în sânge; peştii au murit iar fluviul a început să miroasă greu. Magii au copiat acest miracol cu altă apă decât cea din Nil. Acest lucru l-a încurajat, probabil, pe Faraon să se împotrivească cererilor lui Moise de a lăsa poporul să plece. În timpul celor şapte zile cât a fost poluat Nilul, oamenii şi-au procurat apă din fântâni săpate atunci.

B. A doua urgie - broaştele

Urgia broaştelor care au împânzit ţara a fost atât de insuportabilă încât Faraon a părut la un moment dat că va ceda. Când i-a cerut lui Moise să fie ridicată urgia, acesta a spus: „Hotărăşte-mi când să mă rog Domnului pentru tine, pentru slujitorii tăi şi pentru poporul tău, ca să îndepărteze broaştele de la tine şi din casele tale. Nu vor mai rămâne decât în râu." Magii au reuşit să facă şi ei să apară broaştele - ca şi cum nu erau destule deja! Ei au făcut această minune prin puteri demonice, dar nu au îndrăznit să le distrugă deoarece broasca era venerată ca zeitate a fertilităţii! Când broaştele au murit a doua zi, trupurile lor moarte au emanat o duhoare groaznică. Faraon şi-a împietrit inima din nou.

C. A treia urgie - păduchii

În a treia urgie ţărâna pământului s-a transformat în ţânţari sau păduchi. De data aceasta magii, ne mai fiind în stare să producă păduchi, l-au avertizat pe Faraon că aici era implicată o putere mai mare decât a lor, dar regele nu s-a lăsat înduplecat. Cu cât îşi împietrea inima mai mult, cu atât i-o împietrea şi Dumnezeu mai mult.

D. A patra urgie - muştele (8:20-32)

Deci Dumnezeu a trimis a patra urgie - roiuri de muşte. După cum indică literele cursive din ediţia NKJV, cuvântul ebraic folosit se referă la roiuri (sau „amestecate"), insecta specifică (musca) fiind furnizată de traducători. Probabil că aceste roiuri au fost un amestec de mai multe specii de insecte. Întrucât majoritatea sau cele mai multe din urgii au fost îndreptate împotriva dumnezeilor falşi ai Egiptului (ţară în care Nilul şi, practic, orice vieţuitoare erau considerate zeităţi în Egipt!), s-ar putea să fi fost vorba despre un gândac, în cazul acesta a fost un atac împotriva lui Khepri, zeul gândacului sacru (Septuaginta, care a fost tradusă în Egipt, drept care se pare că cuprinde trăsături ce ţin de fondul cultural local precum şi de tradiţia ebraică, traduce acest text prin: dog-fly (kynomuia), musca câinească, o insectă cu înţepătură foarte dureroasă).

Faraon a cedat în măsura în care a permis israeliţilor să aducă jertfe lui Dumnezeu pe teritoriul Egiptului. Dar asta nu avea cum să se întâmple, fiindcă ar fi sacrificat animale venerate de către egipteni şi astfel ar fi declanşat o revoltă. Faraon le-a mai făcut o concesie: evreii puteau merge în pustiu să aducă jertfe, dar nu aveau voie să meargă... departe. Nici acest lucru nu a dat rezultate, deoarece Dumnezeu le poruncise să facă o călătorie de trei zile. De îndată ce Egiptul a scăpat de urgia aceasta, Faraon s-a răzgândit, interzicându-le israeliţilor să meargă.

E. A cincea urgie - ciuma vitelor

După ce Faraon a fost avertizat de ceea ce avea să urmeze, Dumnezeu a trimis o molimă, probabil antrax (bubă rea/neagră), care a nimicit toate vitele egiptenilor de pe câmp. Animalele israeliţilor n-au fost atinse. Deci a fost o judecată discriminatorie care nu se poate explica prin fenomene naturale. Toate încercările de a explica urgiile pe temeiuri naturaliste se fac ţăndări. Nu toate animalele egiptenilor au fost distruse atunci, întrucât de unele din ele se pomeneşte în versetul 19 iar altele au fost sacrificate în noaptea de Paşte (12:29b). Unele au fugit în case (v. 20). Deci „toate" din versetul 6 se referă la „toate cele de pe câmp" sau „de toate felurile". Berbecul, capra şi boul erau animale sacre în Egipt. Acum cadavrele lor intrate în putrefacţie poluau mediul.

F. A şasea urgie - vărsatul negru

Când Faraon s-a împietrit din nou, Dumnezeu a făcut ca cenuşa să fie transformată în bube ce au erupt pe pielea oamenilor şi a animalelor din Egipt. Chiar şi magii au fost afectaţi. Cu cât îşi împietrea Faraon mai tare inima, cu atât Dumnezeu i-o împietrea mai mult.

G. A şaptea urgie - grindina şi focul

„Toate urgiile Mele" probabil înseamnă forţa deplină a urgiilor trimise de Dumnezeu. Domnul îi aminteşte lui Faraon că l-ar fi putut distruge pe el şi pe egipteni cu urgiile anterioare, dar că îl cruţase pentru a-i arăta puterea Lui şi pentru a-Şi răspândi faima pe întreg pământul. Nu găsim nici un gând în versetul 16 din care să reiasă că Faraon ar fi fost predestinat pedepsei veşnice. Reprobarea nu este o doctrină biblică. Domnul S-a folosit de Faraon ca exemplu despre ceea ce se întâmplă cu cineva care este hotărât să se împotrivească puterii lui Dumnezeu (vezi şi Rom 9:16, 17).

Următoarea urgie a constat în grindină, fulgere sau foc şi trăsnete. Acestea au distrus oameni, animale şi toate grânele gata de recoltat (cf. v. 31,32); dar grâul şi secara n-au fost atinse fiindcă acestea se coc mai târziu. Israeliţii , care locuiau în Gosen, n-au fost atinşi. Ca răspuns la rugămintea lui Faraon, Moise s-a rugat şi urgia s-a oprit. Dar, după cum se aştepta Moise. Faraon s-a îndârjit şi mai mult în hotărârea de a nu-i lăsa pe evrei să plece.

H. A opta urgie - lăcustele

Moise şi Aaron l-au prevenit pe Faraon că va urma o urgie provocată de lăcuste, dar el s-a învoit să-i lase doar pe bărbaţi să plece pentru a ţine o sărbătoare în cinstea Domnului. Femeile şi copiii trebuiau să rămână. Dumnezeu însă nu putea îngădui ca bărbaţii să fie în pustiu, în timp ce familiile lor rămâneau în Egipt. Urgia a fost atât de puternică încât a produs pagube fără precedent; lăcustele au acoperit toată ţara şi au consumat tot ce se mai putea consuma. Aceasta a arătat că zeul Serapis era neputincios în a-i apăra de lăcuste. Faraon părea gata să cedeze, dar tot nu le-a dat drumul copiilor lui Israel să plece.

I. A noua urgie - trei zile de întuneric (10:21-29)

A noua urgie a constat din trei zile de întuneric care s-au resimţit în toată ţara - făcându-se, din nou, excepţie de Gosen, unde locuiau israeliţii, care au avut lumină în casele lor, acesta fiind, evident, un miracol. Ra, zeul soarelui la egipteni, a fost demascat, demonstrându-i-se neputinţa. Faraon i-a spus lui Moise să meargă în pustiu cu femeile şi cu copiii, dar să lase turmele de vile în ţară. El se gândea că asta va garanta întoarcerea lor. (în plus, probabil că dorea să-şi refacă propriile sale turme.) Dar în acest caz n-ar mai fi rămas animale de jertfit pentru Iehova. Or, tocmai pentru asta voiau să plece din Egipt: ca să-I aducă jertfe. Când Moise a refuzat compromisul sugerat, Faraon i-a poruncit să dispară pentru totdeauna din faţa lui.

Afirmaţia puternică a lui Moise: „Bine ai spus! Niciodată nu îţi voi mai vedea faţa" pare să fie contrazisă de 11:8, unde se spune că Moise „a ieşit de la Faraon aprins de mânie." Matthew Henry opinează ca „niciodată... nu voi mai" ar însemna „după acest timp" iar 11:8 ar fi inclus în acelaşi schimb de replici. El scrie:

Astfel încât, după acest schimb de replici, Moise n-a mai venit, până când nu a fost chemat. Observaţi, că atunci când oamenii alungă de la ei cuvântul lui Dumnezeu, El îngăduie pe drept să vină peste ei o lucrare de rătăcire şi să li se răspundă după multitudinea idolilor lor. Când gadarenii au vrut ca Isus să plece de la ei, El i-a părăsit imediat.

VI. PAŞTELE ŞI MOARTEA ÎNTÂILOR NĂSCUŢI (11:1-12:30)

Moise nu plecase încă din prezenţa lui Faraon. În versetele 4-8 el încă vorbeşte cu monarhul. Primele trei versete pot fi considerate o paranteză. În vederea ultimei urgii, a zecea, Dumnezeu i-a spus lui Moise să le pună în vedere israeliţilor să ceară vase de argint şi de aur de la egipteni. Moise l-a prevenit pe Faraon că toţi întâii născuţi din Egipt vor fi ucişi la miezul nopţii stabilite (vezi 12:6), că israeliţii nu vor fi afectaţi de această nenorocire şi că nobilii de la curtea lui Faraon se vor închina, rugându-i pe evrei să plece cu toţii, imediat. Atunci Moise l-a părăsit pe monarh, ieşind mânios de la el. Avertismentul s-a lovit din nou de nişte urechi surde şi Domnul i-a împietrit inima lui Faraon şi mai mult.

Domnul le-a dat lui Moise şi iui Aaron instrucţiuni detaliate despre modul în care trebuiau să prepare primul Paşte. Desigur, mielul este un tip al Domnului Isus Cristos (1Cor 5:7). Trebuia să fie fără cusur, întruchipând totala absenţă de păcat în viaţa lui Cristos; trebuia să fie de sex masculin, de un an, sugerând probabil faptul că Domnul a fost frânt în floarea vieţii; trebuia ţinut până în a paisprezecea zi a lunii, din nou aceasta fiind o anticipare a celor treizeci de ani ai vieţii particulare petrecute de Mântuitorul la Nazaret, timp în care a fost testat de Dumnezeu, după care a fost testat public timp de trei ani sub privirile atente ale oamenilor; apoi mielul trebuia înjunghiat de adunarea lui Israel, cum avea să fie şi Cristos luat de mâini mişeleşti şi înjunghiat (Fapt 2:23); apoi mielul trebuia ucis în amurg, între ceasul al nouălea şi al unsprezecelea, după cum şi Isus a fost ucis în ceasul al nouălea (Mt 27:45-50). Sângele mielului trebuia aplicat pe uşă, aducând salvarea de nimicitorul (v. 7), tot aşa cum şi sângele lui Cristos, însuşit prin credinţă, aduce mântuire de păcat, de eul propriu şi de Satan. Carnea mielului trebuia friptă la foc, aceasta întruchipându-L pe Cristos îndurând mânia lui Dumnezeu împotriva păcatelor noastre. Trebuia mâncat cu azimi şi ierburi amare, simbolizându-L pe Cristos ca hrană a poporului Său. Trebuie să trăim vieţi de sinceritate şi adevăr, fără dospeala maliţiei şi a răutăţii, cu pocăinţă adevărată, amintindu-ne întotdeauna cât de amară a fost suferinţa lui Cristos. Nici un os al mielului nu trebuia frânt (v. 46), stipulaţie ce s-a împlinit literalmente în cazul Domnului nostru (In 19:36).

Primul Paşte trebuia celebrat de oameni gata de drum, amintindu-ne că, în calitate de pelerini aflaţi pe un drum lung, trebuie să călătorim despovăraţi.

Paştele (în engleză: „Passover") s-a numit aşa fiindcă Domnul a trecut peste casele stropite cu sânge. Sintagma „passover" („paşte") nu înseamnă „a trece pe lângă". Cole explică:

”Indiferent dacă era corect din punct de vedere etimologic sau dacă era doar un joc de cuvinte. pesah însemna pentru Israel „o trecere peste" sau „o sărire peste" şi s-a aplicat actului săvârşii de Dumnezeu în acest punct din istorie prin care l-a cruţat pe Israel.”

Pastele a avut loc în a paisprezecea zi a calendarului ebraic religios (v. 2). Strâns legată de Paşte era Sărbătoarea Azimilor. În acea noapte a întâiului Paşte, oamenii au părăsit Egiptul cu atâta grabă încât n-a mai fost timp să se dospească pâinea (v. 34, 39). Ulterior, când aveau să sărbătorească Praznicul timp de şapte zile, aveau să-şi amintească de graba exodului lor din Egipt. Dar, întrucât dospeala întruchipează păcatul, lor avea să li se mai amintească faptul că cei care au fost răscumpăraţi cu sânge trebuie să lase în urmă păcatul şi lumea (Egiptul). Oricine mânca pâine dospită urma să fie nimicit (rupt) - adică, exclus din tabără şi privat de privilegiile pe care le implica ea. În unele contexte „nimicit" înseamnă condamnat la moarte.

Apoi îl auzim pe Moise transmiţând instrucţiunile acestea bătrânilor Israelului. Alte detalii sunt date despre felul în care trebuia stropită uşa cu sângele mielului. Isopul ar putea simboliza credinţa şi, în acelaşi timp, o aplicaţie personală a jertfei lui Cristos. Pastele ar mai constitui şi o bază pentru educaţia generaţiilor viitoare cărora trebuia să li se înfăţişeze povestea răscumpărării când membrii acestei generaţii vor întreba despre semnificaţia sărbătorii.

La miezul nopţii întâii născuţi au fost loviţi, aşa cum fusese prevenit Faraon. Mari ţipete s-au auzit în Egipt, căci n-a fost casă în care să nu fi murit cineva. Israeliţilor li s-a permis, în sfârşit, să plece.

A. Fuga spre mare (12:31-13:22)

Versetul 31 nu înseamnă neapărat că Moise s-a întâlnit cu Faraon faţă în faţă (vezi 10:29). Ceea ce face sau spune un servitor îi este atribuit stăpânului său. Moise prezisese că slujitorii lui Faraon îi vor ruga pe evrei să plece (11:8).

Israeliţii au plecat spre Sucot, o regiune a Egiptului ce nu trebuie confundată cu cetatea din Palestina cu acelaşi nume (Gen 33:17). Egiptenii de-abia au aşteptat să le dea israeliţilor tot ce au avut mai de preţ, numai să scape de ei. Cât priveşte evreii, aceste lucruri ce li s-au dat nu au fost decât o răsplată binemeritată pentru toată munca grea pe care i-au prestat-o lui Faraon. Prin aceasta li se furniza echipamentul necesar călătoriei şi materialele de care aveau nevoie pentru slujirea lui Dumnezeu. Aproximativ şase sute de mii de bărbaţi au părăsit Egiptul, pe lângă femei şi copii. Numărul total al bărbaţilor a fost de 603.550 (38:26). Numărul total al israeliţilor a fost de circa două milioane.

Există destule divergenţe de opinie cu privire la data Exodului. O dată general acceptată este cea 1440 Î.Cr. Alţi cărturari îl plasează pe la 1290 Î.Cr. sau chiar mai târziu (vezi Introducerea). O mulţime diversă (căci au plecat şi mulţi străini) s-a deplasat împreună cu israeliţii când aceştia au părăsit Egiptul. Acestor oameni li s-a aplicat termenul de „adunătură" în Numeri 11:4, când s-au plâns împotriva Domnului, în ciuda bunătăţii manifestate faţă de ei.

În ce priveşte cronologia din versetul 40, vezi comentariul la Geneza 15:13, 14. Cei patru sute treizeci de ani menţionaţi aici acoperă timpul total petrecut de Israel în Egipt. Este o cifră exactă, la zi. Ce este important de remarcat aici este că Domnul n-a uitat promisiunea făcută cu secole înainte. Scoţându-Şi poporul din Egipt, El Şi-a împlinit Cuvântul. Domnul nu este delăsător nici în ceea ce priveşte împlinirea promisiunii răscumpărării noastre (2Pet 3:9). Într-o zi viitoare, „anti-tipul" lui Moise, Domnul Isus, îşi va scoale poporul Său afară din această lume ducându-l în eternul Pământ al Făgăduinţei.

Porunca sărbătoririi Paştelui anual specifică faptul că numai cei circumcişi aveau voie să participe, fie străini, vecini sau servitori. Nici un străin să nu mănânce din Paşte. Străinul şi slujitorul angajat să nu mănânce.

Domnul i-a salvat pe întâii născuţi ai israeliţilor de la moarte în Egipt; de aceea, întâii născuţi dintre oameni şi animale trebuiau consacraţi Domnului, ca aparţinând Lui. Fiii întâi născuţi au devenit preoţi ai lui Dumnezeu, până când tribul lui Levi a fost pus deoparte, mai târziu, pentru această slujbă. Întâii născuţi dintre animalele curate trebuiau jertfiţi Domnului în primul an. Întâiul născut dintre animalele necurate, cum ar fi măgarul, nu putea fi jertfit Domnului; de aceea, trebuia răscumpărat cu moartea unui miel; adică, un miel trebuia sa moară în locul lui. Dacă măgarul nu era răscumpărat, atunci trebuia să i se frângă gâtul. Cu alte cuvinte, era o chestiune de opţiune, între răscumpărare şi nimicire. Mai târziu, răscumpărarea măgarului s-a putut face cu bani (Lev 27:27;Num 18:15). Copilul întâi născut, adus pe lume în păcat, de asemenea trebuia răscumpărat, plata lui fiind cinci sicii (Nu. 18:16). Acest lucru avea menirea de a-i a-minţi omului de condiţia sa necurată pe plan moral pe care o are înaintea lui Dumnezeu.

După cum sfinţirea întâiului născut simboliza consacrarea pentru Dumnezeu, Sărbătoarea Azimilor reprezenta puritatea morală cerută de la cei răscumpăraţi. Timp de şapte zile trebuiau să mănânce azimi şi nu aveau voie să aibă dospeală în casă. Atât sfinţirea întâiului născut, cât şi sărbătoarea azimilor trebuiau să fie lecţii practice pentru generaţiile viitoare, ilustrând modul în care Domnul Şi-a izbăvit poporul din Egipt.

Exodul şi călătoriile copiilor lui Israel

Mai târziu, evreii au respectat versetele 9 şi 16 literalmente, făcându-şi filacterii sau mici cutiuţe de piele ce conţineau porţiuni ale Cuvântului lui Dumnezeu, pe care şi le legau de frunte şi de încheietura mâinii. Dar înţelesul spiritual este că tot ceea ce facem (mâna) şi tot ceea ce dorim (ochii) trebuie să fie în concordanţă cu Cuvântul lui Dumnezeu.

Cei mai direct drum din Egipt în Canaan ar fi fost prin ţara filistenilor, o călătorie de circa două săptămâni de-a lungul drumului de coastă cunoscut sub numele de „Drumul lui Horus". Dar acesta era un drum lat, intens circulat şi aflat sub permanenta supraveghere a armatei egiptene. Pentru a-Şi salva poporul de eventuale atacuri şi descurajări, Dumnezeu i-a condus pe israeliţi pe un drum mai sudic, prin peninsula Sinai. Copiii lui Israel au ieşit în formaţie (de luptă). De asemenea, au luat cu ei osemintele lui Iosif, pentru a le depune în Canaan, potrivit jurământului solemn pe care îl făcuseră strămoşii lor. C. F. Pfeiffer scrie:

”Termenul biblic pentru marea care a fost despicată înaintea lor este „Yam Suf” adică textual: „Marea Trestiilor" (Exod 13:18). Zona cunoscută în prezent sub denumirea de Lacurile Amare făcea, probabil, corp comun cu Marea Roşie în timpurile străvechi, ceea ce explică redarea sintagmei „Marea Trestiilor" prin „Marea Roşie". S-au avansat numeroase teorii privitoare la locui exact al traversării, dar nici una nu a fost unanim acceptată.

Prezenţa Domnului în mijlocul copiilor Săi a fost indicată ziua printr-un stâlp de nor iar noaptea printr-un stâlp de foc. „Acestea erau", cum se exprimă Matthew Henry, „miracole ce rămâneau permanent în picioare". Acest nor de slavă e cunoscut sub denumirea de Shekinah, provenit de la termenul ebraic a locui. Stâlpul (sau coloana) ilustra călăuzirea poporului de către Dumnezeu şi protecţia pe care o asigura El israeliţilor în faţa duşmanilor (Exod 14:19, 20). Ambele exemple îl întruchipează minunat pe Domnul Isus.

B. Trecerea Mării Roşii (cap. 14)

Capitolul 14 este unul din cele mai dramatice din toată Biblia. Domnul i-a îndrumat pe copiii lui Israel spre Pi Hahirot, un punct situat la vest de Marea Roşie. Acest lucru făcea ca scăparea să pară imposibilă, sporind astfel şi mai mult miracolul ce a urmat. Faraon a crezut că israeliţii sunt prinşi în cursă, drept care a pornit în urmărirea lor, cu oştirea lui de şase sute de care alese şi toate carele Egiptului, cu ofiţeri peste ele. Ajungerea din urmă, de către Faraon, a celor două milioane de israeliţi aparent neajutoraţi, aşezaţi cu tabăra lângă mare şi prinşi ca într-un cleşte între aceste două pericole, este probabil sursa proverbului ce ilustrează o dilemă teribilă: "Between the devil and the deep blue sea" (între diavol - Faraon şi marea adâncă şi albastră - Marea Roşie)!).

Când copiii lui Israel şi-au ridicat ochii şi au văzut armata egipteană înaintând spre ei, au rămas, evident, înmărmuriţi, dar, dând dovadă de înţelepciune, au strigat către Domnul. Îndată după aceea însă au început să se plângă conducătorului pus de Domnul, Moise, aşa cum făcuseră şi mai devreme (5:21) spunând că ar fi fost mai bine pentru ei să-i slujească pe egipteni decât să moară în pustiu. Acesta a fost un gest de necredinţă crasă din partea lor, ne fiind dealtfel ultimul caz în care avea să se manifeste necredinţa în viaţa lor. Ne mai fiind timid, Moise le-a spus: „Staţi pe loc şi veţi vedea izbăvirea pe care v-o va da Domnul în ziua aceasta."

Unul din cele mai mari miracole din toată istoria era pe punctul de a se produce: Domnul i-a poruncit lui Moise „Spune copiilor lui Israel să pornească înainte. Tu ridică-ţi toiagul, întinde-ţi mâna spre mare şi despic-o; şi copiii lui Israel vor trece prin mijlocul mării ca pe uscat"

În legătură cu împietrirea de către Dumnezeu a inimilor egiptenilor şi slăvirea Sa în Faraon şi în toată oastea lui, Matthew Henry scrie:

”Este un lucru drept din partea lui Dumnezeu să-i pună sub efectele mâniei Sale pe cei care s-au împotrivit atâta timp influenţelor harului Său. Cuvintele sunt rostite ca o formă de triumf asupra acestui rebel încăpăţânat şi plin de cutezanţă.”

Îngerul Domnului (Cristos, vezi Judecători 6 pentru discutarea acestui subiect) Şi-a ocupat locul ca stâlp de nor în urma oştirii Israelului, protejându-i pe israeliţi de egipteni. Stâlpul de nor le asigura israeliţilor lumină iar egiptenilor întuneric. La semnul lui Moise, Marea Roşie s-a

despicat, formând două ziduri de apă cu un drum uscat la mijloc. Israeliţii au trecut în siguranţă, dar când armata lui Faraon a încercat să treacă, Domnul a provocat învălmăşeală în tabăra egiptenilor şi le-a distrus carele, îngrozindu-i. Înainte de a se putea retrage, marea s-a închis la loc peste ei, la porunca lui Moise. Nu a mai rămas nici unul în viaţă. Aceeaşi credinţă care a deschis Marea Roşie ne permite să facem imposibilul când mergem pe calea voii lui Dumnezeu.

Traversarea Mării Roşii este considerată drept cea mai mare manifestare a puterii lui Dumnezeu în VT, dar cea mai mare putere manifestată în toate timpurile este aceea care L-a înviat pe Cristos din morţi.

C. Cântarea lui Moise

După cum Pastele vorbeşte despre răscumpărarea prin sânge, Marea Roşie ilustrează răscumpărarea prin putere. Cântarea lui Moise o celebrează pe aceasta din urmă. Dr. H. C. Woodring a rezumat-o după cum urmează:

Preludiu (v. 1) - triumful lui Iehova.

Strofa 1 (v. 2, 3) - Ce este El: putere, cântec, salvare.

Strofa 2 (v. 4-13) - Ce a făcut El: victorie asupra duşmanilor din trecut, izbăvirea poporului Său din Egipt.

Strofa 3 (v. 14-16) - Ce va face El: victorie asupra duşmanilor viitori; El îşi va conduce poporul la moştenirea sa.

Postludiu (v. 19) - Contrastul dintre înfrângerea Egiptului şi izbăvirea Israelului.

Răspunsul antifonic dat de Miriam şi de toate femeile (v. 20, 21).

Cu aproape trei secole în urmă comentatorul englez Matthew Henry şi-a exprimat aprecierea şi înţelegerea pentru această măreaţă odă spirituală după cum urmează:

”Cu privire ia acest cântec, am putea observa că este:

1. Un cântec străvechi, cel mai străvechi pe care-l cunoaştem.

2. O cât se poate de admirabilă compoziţie, într-un stil înălţător şi magnific, plin de imagini vii şi adecvate. Întregul cântec fiind foarte mişcător.

3. Este un cântec sfânt, consacrat onoarei lui Dumnezeu, având menirea de a-l preamări numele şi a-l aduce laudă Lui - şi numai Lui - şi nicidecum de a-l preamări pe vreun om: sfinţenia Domnului este gravată în versurile lui, Lui fiindu-i dedicate melodia şi corul israeliţilor.

4. Este un cântec tipic. Triumfurile bisericii evangheliei, în învingerea duşmanilor ei, sunt exprimate prin cântarea lui Moise şi prin cântarea Mielului contopite, despre care ni se spune că se cântă pe o mare de cristal, după cum această cântare a fost cântată pe Marea Roşie, Apoc 15:2,3.

A. Pustiul Şur

Versetul 22 începe cu relatarea călătoriei de la Marea Roşie la Muntele Sinai. Fiecare pas este plin de lecţii spirituale pentru credincioşii de orice vârstă. De pildă, Mara, care înseamnă amar, relevă experienţele amare ale vieţii. Lemnul sugerează crucea Calvarului, care transformă lucrurile amare ale vieţii în dulceaţă. La Mara Domnul S-a revelat ca „Domnul care te vindecă" (YHWH Rofeca). El apromis că-i va izbăvi pe israeliţi de bolile care-i afectau pe egipteni. Elini, cu cele douăsprezece fântâni de apă ale sale şi cei şaptezeci de palmieri, sugerează odihna şi înviorarea de care avem parte după ce am trecut pe la cruce.

B. Pustiul Sin (cap. 16)

Călătorind spre sud-est, poporul a ajuns în pustiul Sin. Acolo el s-a plâns mult de lipsa hranei şi a tânjit mult după mâncarea din Egipt, părând că uitase de sclavia teribilă care însoţea acea hrană. Dumnezeu a răspuns cu multă compasiune, procurând prepeliţe noaptea şi mană dimineaţa. Prepeliţele li s-au dat doar de două ori, aici şi în Numeri 11:31. În timp ce mana li s-a dat tot timpul. „Mană" înseamnă „Ce este aceasta?" Era hrana procurată miraculos de Dumnezeu; nu există posibilitatea explicării ei pe cale naturală. Mana consta în fulgi mici, rotunzi şi dulci (v. 31), ilustrând smerenia, desăvârşirea, curăţia şi dulceaţa lui Cristos, Pâinea lui Dumnezeu (In 6:48-51). Venirea ei era într-un fel legată de rouă dimineţii, amintindu-ne că Duhul Sfânt este Cel care face sufletele noastre să beneficieze de misiunea de slujire a lui Cristos. Israeliţilor li s-a permis să adune un omer de persoană. Indiferent cât de mult sau puţin au adunat, căutând să aproximăm un omer, au avut întotdeauna destul şi niciodată prea mult. Aceasta simbolizează suficienţa lui Cristos de a împlini toate nevoile poporului Sau şi rezultatele obţinute atunci când creştinii împart cu cei aflaţi în nevoi (2Cor 8:15). Mana trebuia adunată dis-de-dimineaţă, înainte ca soarele s-o topească. La fel trebuie şi noi să ne hrănim cu Cristos la începutul fiecărei zile, înainte ca presiunile vieţii să ne împresoare. Mana trebuia adunată zilnic, aşa cum trebuie să ne hrănim şi noi zilnic cu Domnul. Trebuia adunată în primele şase zile ale săptămânii, fiindcă într-a şaptea nu cădea nici o mană.

În a şasea zi oamenilor li s-a poruncit să adune de două ori mai mult decât în alte zile, pentru a avea şi în ziua de Sabat. Dacă lăsau o parte din mană pentru alte zile, mana făcea viermi. Mana semăna cu seminţele albe de coriandru şi avea gust de turtă cu miere. Putea fi coaptă sau gătită. Moise i-a certat pe cei care se duceau să adune în ziua Sabatului.

O parte din mană a fost pusă într-o urnă de aur şi păstrată ca memorial, pentru ca mai târziu să fie depusă în chivotul legământului (Evr 9:4). Dumnezeu S-a odihnit în a şaptea zi la creaţie (Gen 2:2), dar nu i-a poruncit omului să se odihnească şi la acea dată. Dar acum El a dat legea Sabatului naţiunii Israel. Mai târziu va deveni una din cele zece porunci (20:9-11). Era un semn al legământului făcut cu Israel la Muntele Sinai (31:13) şi un memento săptămânal al eliberării lor din robia egipteană (Deut 5:15). Neamurilor nu li s-a poruncit niciodată să ţină Sabatul. Noua din cele zece porunci se repetă în Noul Testament ca instrucţiuni în neprihănire pentru biserică. Singura care nu se repetă este legea Sabatului. Totuşi există principiul unei zile de odihnă pe săptămână pentru toată omenirea. Pentru creştini, această zi este prima zi a săptămânii, Ziua Domnului. Nu este o zi a responsabilităţii legale, ci o zi de privilegiu al harului lui Dumnezeu, când eliberaţi de activităţile

lumeşti, putem să ne dedicăm plenar închinării şi slujirii Domnului.

„Mărturia" („l-a pus înaintea mărturiei", v. 34), se referă la „Chivotul" Legământului, care este menţionat aici înainte de a fi existat. Este o ilustraţie a legii menţionării prealabile. „Mărturia" ar putea de asemenea să fie o referire la Cele Zece porunci, în funcţie de context.

Consumarea manei timp de patruzeci de ani este o prezicere a timpului cât israeliţii vor rătăci în deşert. Mana a încetat să mai cadă când au ajuns la Ghilgal, imediat după ce au păşit în interiorul hotarelor ţării Canaan (Ios 5:12).

C. Refidim (cap. 17)

La Refidim poporul s-a certat cu Moise datorită lipsei de apă. Domnul l-a sfătuit pe Moise să plece spre regiunea cunoscută sub numele de Horeb (însemnând pustietate) şi să lovească stânca cu toiagul său. Când a făcut aşa, a ţâşnit apă din stâncă - o întruchipare a Duhului Sfânt, care a fost dat în ziua Cincizecimii ca rod al lovirii lui Cristos pe Calvar. Masa(h) (însemnând ispitire sau testare) a fost locul în care israeliţii L-au încercat sau testat pe Dumnezeu. Meriba(h) (mustrare sau sfadă) a fost locul unde s-au certat cu Moise.

Iosua (Iehova este mântuire) apare acum pentru prima oară pe scenă. Ca slujitorul lui Moise, el s-a luptat cu Amalec la Refidim. Cât timp Moise ţinea mâinile sus, mijlocind şi bizuindu-se pe Dumnezeu, israeliţii aveau victoria asigurată. Dar când Moise a obosit şi lăsat jos mâna, Amalec a fost superior. Amalec, urmaş al lui Esau, este un tip al firii pământeşti - adică natura rea, coruptă, adamică a omului. Observaţi următoarele paralele între firea pământească şi Amalec:

1. se înfăţişează după ce Duhul Sfânt a fost dăruit credinciosului la convertire şi luptă împotriva Duhului;

2. Domnul va purta război împotriva firii vechi, din generaţie în generaţie;

3. firea veche nu este niciodată eradicată din credincios până la moarte sau la Răpirea Bisericii.

4. Ne sunt sugerate două mijloace prin care putem triumfa asupra firii vechi: rugăciunea şi Cuvântul.

După istoricul antic evreu Josephus, Hur era soţul lui Miriam, sora lui Moise. Acelaşi Hur a fost lăsat mai târziu cu Aaron pentru a supraveghea poporul în timp ce Moise s-a suit pe Sinai (24:14).

Domnul-este-steagul-meu (ebr. YHWH Nissi) este un nume compus al lui Iehova.

D. Moise şi Ietro (cap. 18)

Capitolul 18 marchează o diviziune distinctă în cuprinsul cărţii Exod. Până acum am avut mana, stânca lovită şi pârâul - întruchipând întruparea lui Cristos, moartea Lui şi darea Duhului Sfânt. Acum după câte se pare ni se oferă o dezvăluire în avanpremieră a slavei viitoare a lui Cristos. Moise este un tip al lui Isus domnind asupra pământului, îi vedem de asemenea pe evrei, reprezentaţi de fiii (or; Neamurile), ilustrate de Ietro; şi biserica, simbolizată de soţia neevreică a lui Moise, Sefora. Toţi aceştia se vor bucura de binecuvântările împărăţiei de o mie de ani - evreii, Neamurile (neevreii), ca supuşi în această împărăţie, iar biserica domnind împreună cu Cristos asupra pământului.

Evenimentele nu sunt redate în ordine cronologică. Ietro este descris venind la Moise la Muntele Sinai în versetul 5, dar israeliţii nu sosesc acolo decât în capitolul 19:2. Un comentator sugerează, că acest aranjament îşi propune să facă loc unei relatări neîntrerupte despre întâlnirea lui Moise cu Iehova şi darea Legii. Moise îşi lăsase, probabil, soţia şi cei doi copii, când s-a întors în Egipt. Acum Ietro îi aduce pe Sefora, Gherşom şi Eliezer (Dumnezeul meu este ajutor) la Moise, în cadrul unei reunificări pline de bucurie. Se pare că Ietro se convertise la adevăratul Dumnezeu aici, deşi unii cercetători consideră că fusese de mai multă vreme un închinător al lui Iehova.

Când Ietro a văzut povara extraordinar de mare ce apăsa pe umerii lui Moise de a judeca poporul, l-a sfătuit pe ginerele lui să aleagă din tot poporul oameni de o înaltă ţinută morală, temători de Dumnezeu, oameni ai adevărului, vrăjmaşi ai lăcomiei, care să-l ajute. Propunerea lui Ietro se referea la căpetenii peste o mie, o sută, căpetenii peste cincizeci şi căpetenii peste zece. Aceasta avea menirea de a uşura povara ce apăsa asupra lui Moise, facilitând o soluţionare mai rapidă a problemelor. Unii cred că sfatul dat de Ietro a fost de sorginte divină, conferind o delegare destul de mare a autorităţii către alţii. Dar alţii ne reamintesc că Domnul nu dă niciodată, sarcini fără să dea şi har pentru purtarea lor. Până acum Dumnezeu îi vorbise lui Moise aşa cum vorbeşte cineva cu un prieten şi nu folosise nici un intermediar. De aceea Moise ar fi trebuit să continue până când Dumnezeu însuşi ar fi schimbat situaţia.

A. Pregătirea pentru revelaţie (cap. 19)

Copiii lui Israel au sosit acum la Muntele Sinai. Restul cărţii Exod, cartea Levitic în întregime şi primele nouă capitole din Numeri consemnează evenimentele care au avut loc aici.

De la Adam până în acest punct, nu existase o lege directă de la Dumnezeu. Relaţiile Domnului cu poporul Său fuseseră marcate în mod predominant de har. Acum El le-a oferit un legământ condiţionat, bazat pe lege: ...dacă veţi asculta glasul Meu şi dacă veţi ţine legământul Meu, veţi fi o comoară specială a Mea, mai presus de toate popoarele;... îmi veţi fi o împărăţie de preoţi şi un popor sfânt. Dacă ascultau, El avea să-i binecuvânteze. Fără să-şi dea seama cât de păcătoşi şi neputincioşi erau, israeliţii au acceptat numaidecât termenii acordului. D. L. Moody comentează:

„Tot ceea ce a spus Domnul vom face". Limbaj semeţ, trădând o puternica doza de încredere de sine. Viţelul de aur, tablele sparte, poruncile nerespectate, solii omorâţi cu pietre şi Cristos respins şi răstignit - sunt dovezi copleşitoare ale jurămintelor neonorate ale omului.

Asistăm aici la o ruptură majoră în istoria relaţiilor lui Dumnezeu cu omenirea, dar mai ales în relaţia Sa cu poporul Sau ales, Israelul, Schimbarea intervenită în rânduirea Divină a treburilor omenirii, în acest loc şi în alte părţi, indică o schimbare în cadrul dispensaţilor sau al administraţiilor.

După cum spunea Augustin: „Faceţi distincţie între epoci şi Scripturile se armonizează". Dumnezeu a împărţit istoria omenirii în epoci: „...prin care a făcut şi epocile" (Evr 1:2, text marginal ediţia RV), Aceste epoci pot fi lungi sau scurte, dar nu durata lor constituie trăsătura lor distinctivă, ci modul în care Se poartă Dumnezeu cu omenirea în aceste perioade.

Deşi Dumnezeu însuşi nu Se schimbă niciodată, metodele Sale se schimbă. El procedează în moduri diferite în perioade diferite de timp. Numim modul în care Dumnezeu îşi administrează relaţiile Sale cu omul într-o anumită eră drept o dispensaţie. Tehnic vorbind, o dispensaţie nu înseamnă o epocă, ci, mai degrabă, o administraţie, „o isprăvnicie", o orânduire sau o economie (termenul modern „economie" derivă din oikonomia, termenul din greaca Noului Testament care desemnează o „dispensaţie" sau o „administraţie"). În realitate, este greu să concepem o dispensaţie fără s-o asociem cu ideea de timp. De pildă, istoria guvernării Statelor Unite este împărţită pe administraţii. Când spunem: administraţia Kennedy sau administraţia Bush, ne referim, desigur, la modul de funcţionare a guvernului în timpul mandatelor acestor preşedinţi, esenţa constituind-o politicile adoptate de aceştia. În mod necesar însă asociem aceste politici cu o anumită perioadă de timp.

Prin urmare, prin dispensaţie înţelegem modul în care Dumnezeu tratează cu oamenii într-o anumită perioadă a istoriei. Relaţiile dispensaţionale ale lui Dumnezeu ar putea fi comparate cu modul în care este gospodărită o familie. Unul este programul acesteia când ea se compune doar din soţ şi soţie, şi altul, bazat pe un set total diferit de proceduri, când într-o familie sunt şi copii. Apoi, pe măsură ce copiii ajung la maturitate, iarăşi asistăm la o schimbare de proceduri, lucrurile fiind tratate diferit în acea familie. Observăm că şi în relaţiile lui Dumnezeu cu omenirea operează acelaşi tipar (Gal 4:1-5).

De pildă, când Cain l-a ucis pe fratele său Abel, Dumnezeu l-a marcat cu un semn, pentru ca oricine îl va întâlni să nu-l omoare (Gen 4:15), Dar după Potop, Dumnezeu a instituit pedeapsa capitală, prin următorul decret: „Oricine varsă sângele omului, şi sângele său va fi vărsat de om" (Gen 9:6). Deosebirea se datorează schimbării de dispensaţii.

Un alt exemplu este Psalmul 137:8, 9, unde scriitorul cere să se abată o judecată severă asupra Babilonului: „Ah, fiica Babilonului, sortită pustiirii, ferice de cine-ţi va întoarce la fel răul pe care ni l-ai făcut! Ferice de cine va apuca pe pruncii tăi şi-i va zdrobi de stâncă!"

Iar mai târziu Domnul i-a învăţat pe oamenii Săi: „Iubiţi-vă vrăjmaşii, binecuvântaţi-i pe cei ce vă blestemă, faceţi bine celor care vă urăsc şi rugaţi-vă pentru cei care vă insultă şi vă prigonesc" (Mt 5:44)

E limpede, după câte se pare, că limbajul ce era adecvat pentru psalmist, care trăia sub lege, nu mai este adecvat pentru creştin, care trăieşte sub har.

În Levitic 11 anumite alimente au fost desemnate ca fiind necurate. Dar în Marcu 7:19b Isus a declarat toate alimentele curate.

În Ezra 10:3 evreilor li s-a spus să se debaraseze de nevestele şi copiii lor străini. În Noul Testament, credincioşii sunt îndrumaţi să nu se debaraseze de ei (1Cor 7:12-16).

Sub lege numai marele preot putea pătrunde în prezenţa lui Dumnezeu (Evr 9:7). Sub har toţi credincioşii au acces în Sfânta Sfintelor (Evr 10:19-22).

Aceste schimbări arată clar că s-a trecut de la o dispensaţie la alta.

Nu toţi credincioşii sunt de acord asupra numărului dispensaţiilor sau denumirilor care ar trebui să li se aplice. De fapt, nu toţi creştinii acceptă, din capul locului, dispensaţiile.

Dar noi putem demonstra existenţa dispensaţiilor în felul următor: Mai întâi de toate, există cel puţin două dispensaţii, legea şi harul „Căci legea a fost data prin Moise, dar harul şi adevărul au venit prin Isus Cristos" (In 1:17). Faptul că Biblia noastră este împărţita în Vechiul şi Noul Testament indică faptul că între cele două a intervenit o schimbare de administraţie. O dovadă în plus că aşa stau lucrurile o găsim în faptul că credincioşilor din această epocă nu li se cere să aducă jertfe animale, şi prin aceasta indicându-se că Dumnezeu a introdus o nouă ordine. Cu greu s-ar găsi creştin care să nu facă distincţie între aceste două capitole majore ale Bibliei: Vechiul şi Noul Testament.

Dar din moment ce suntem de acord că există două dispensaţii, vom ajunge neapărat la convingerea că, în realitate, avem trei dispensaţii, deoarece Dispensaţia Legii nu fusese prezentată înainte de acest punct din cartea Exod, respectiv capitolul 19, situat la sute de ani după Creaţie. Prin urmare trebuie să fi existat cel puţin încă o dispensaţie înainte de lege (vezi Rom 5:14). Şi astfel ajungem la cifra de trei.

În continuare conchidem că trebuie să mai existe cel puţin încă o dispensaţie, deoarece Scriptura se referă la „veacul viitor" în Evrei 6:5. Este vorba de acea perioadă în care Domnul Isus Cristos va reveni pentru a domni peste întreg pământul, cunoscută îndeobşte sub denumirea de Mileniu sau Mia de ani.

Pavel face de asemenea distincţie între veacul de acum şi veacul viitor. Mai întâi el se referă la o dispensaţie ce i s-a încredinţat lui în legătură cu adevărul evangheliei şi cu biserica (1Cor 9:17;Efes 3:2;Col 1:25). Aceasta este epoca în care trăim. Dar apoi el se referă şi la o epocă viitoare, atunci când menţionează la Efeseni 1:10 „dispensaţia plinătăţii timpurilor" Reiese limpede din modul în care o descrie Pavel că această epocă nu a sosit încă.

Aşadar ştim că nu trăim în epoca finală a istoriei lumii.

Dr. C. I. Scofield enumera şapte dispensaţii, după cum urmează:

1. Inocenţa (Gen 1:28). De la crearea lui Adam până la căderea lui.

2. Conştiinţa sau responsabilitatea morală (Gen 3:7). De la cădere până la sfârşitul potopului.

3. Guvernul uman (Gen 8:15). De la sfârşitul potopului până la chemarea lui Avraam.

4. Promisiunea (Gen 12:1). De la chemarea lui Avraam până la darea legii.

5. Legea (Exod 19:1). De la darea legii până la Ziua Cincizecimii (Rusalii).

6. Biserica (Fapt 2:1). De la Ziua Cincizecimii până la Răpire.

7. Împărăţia (Apoc 20:4). Domnia de o mie de ani a lui Cristos.

Deşi nu este important să fim de acord asupra tuturor chestiunilor de amănunt, ne va fi însă de mare folos să observăm că există mai multe dispensaţii diferite. În special distincţia dintre lege şi har este foarte importantă. Altminteri vom lua porţiuni din Scriptură ce se aplică la alte epoci şi le vom forţa să se refere la epoca în care trăim. Deşi toate Scripturile sunt de folos pentru noi (2Tim 3:16), nu toate ne-au fost adresate expres nouă. Pasaje care se ocupă de alte perioade de timp au, desigur, aplicaţii şi pentru noi, dar interpretarea lor primordială se adresează epocii pentru care au fost redactate. Am subliniat deja restricţiile dietetice din Levitic 11. Deşi interdicţiile din acest capitol nu au caracter obligatoriu pentru creştinii de azi (Mc 7:18, 19), principiile care stau la baza lor rămân în picioare - anume faptul că trebuie să evităm întinarea morală şi spirituală.

Dumnezeu le-a promis israeliţilor că dacă vor asculta de El, El le va da propăşire materială (Deut 28:1-6). În acea perioadă accentul se punea pe binecuvântări materiale în locuri pământeşti. Nu tot aşa stau însă lucrurile azi. Dumnezeu nu promite că va recompensa ascultarea noastră prin prosperitate financiară. Mai degrabă, binecuvântările dispensaţiei actuale constau în binecuvântări spirituale în locurile cereşti (Efes 1:3).

Deşi există deosebiri între diversele epoci, un lucru nu se schimbă niciodată: evanghelia. Mântuirea-a fost dintotdeauna, este şi va fi mereu prin credinţa în Domnul. Iar temelia mântuirii pentru toate veacurile este lucrarea isprăvită a lui Cristos pe cruce (vechea acuză, conform căreia dispensaţionaliştii ar crede în existenţa a „şapte căi diferite prin care poate fi mântuit cineva", este total neîntemeiată). Oameni din VT au fost mântuiţi prin credinţa în revelaţia pe care le-a dat-o Domnul la un moment dat. De pildă, Avraam a fost mântuit crezându-L pe Dumnezeu când El a spus că sămânţa patriarhului va fi la fel de numeroasă ca stelele cerului (Gen 15:5,6). Poate că Avraam nu ştia prea mult sau chiar nimic despre ce avea să se întâmple la Calvar după multe veacuri. Dar Domnul ştia! Şi astfel, când Avraam L-a crezut pe Dumnezeu, El a trecut în contul lui Avraam toată valoarea lucrării viitoare a lui Cristos de la Cruce.

După cum s-a exprimat cineva: sfinţii din Vechiul Testament au fost mântuiţi „pe credit", adică ei au fost salvaţi pe baza preţului pe care avea să-l plătească Domnul Isus cu mulţi ani mai târziu (acesta fiind sensul textului de la Rom 3:25). Noi suntem mântuiţi pe baza lucrării pe care Cristos a realizat-o cu peste 1900 de ani în urmă. Dar în ambele cazuri mântuirea este prin credinţa în Domnul.

Trebuie să ne păzim de pericolul de a conchide că oamenii din timpul dispensaţiei legii ar fi fost mântuiţi prin ascultarea de lege sau chiar prin aducerea de jertfe animale. Legea nu poate face altceva decât să condamne; ea nu poate mântui (Rom 3:20). Iar sângele taurilor şi al ţapilor nu poate să îndepărteze nici un singur păcat (Evr 10:4). Nu, nicidecum! Ci singura modalitate prin care mântuieşte Dumnezeu este credinţa, şi numai credinţa! (Rom 5:1).

Un alt lucru de care trebuie să ţinem seama este faptul că atunci când ne referim la actuala epocă a bisericii ca fiind epoca harului, nu înţelegem prin asta că. Dumnezeu nu S-ar fi purtat cu har faţă de om în dispensaţiile anterioare. Tot ce dorim să subliniem prin epoca harului este că Dumnezeu îl testează pe om acum în condiţiile harului, iar nu ale legii.

Este important să realizăm şi faptul că epocile nu se încheie cu precizie de secunde, ci adesea există o suprapunere între ele sau o perioadă de tranziţie. Un exemplu îl găsim în cartea Faptelor Apostolilor, când noii biserici i-a trebuit o bucată de timp pentru a se debarasa de elementele caracteristice ale dispensaţiei anterioare. Tot aşa va exista probabil o perioadă de timp între Răpire şi Marea Strâmtorare, în timpul căreia îşi va face apariţia omul păcatului şi se va construi templul în Ierusalim.

Încă un cuvânt de încheiere: asemenea tuturor lucrurilor bune şi folositoare, există pericolul ca dispensaţiile să fie supuse unui tratament abuziv. Există astfel unii creştini care împing dispensaţionalismul până la extreme cum ar fi aceea conform căreia ei nu acceptă decât epistolele redactate de Pavel în închisoare ca având aplicaţie pentru biserica de azi! În consecinţă, aceştia nu acceptă botezul, nici Cina Domnului(unii nu acceptă una din rânduieli), întrucât acestea nu se regăsesc în Epistolele din închisoare! De asemenea ei propagă faptul că mesajul evangheliei aşa cum a fost acesta vestit de Petru nu ar fi unul şi acelaşi cu cel propovăduit de Pavel. (Vezi Gal 1:8, 9 pentru combaterea acestei învăţături.) Oamenilor acestora li se spune uneori ultra-dispensaţionişti sau Bullingeriţi (după numele învăţătorului E. W. Bullinger). Concepţia lor extremistă cu privire la dispensaţii trebuie respinsă.

Oamenilor li s-a spus să se pregătească pentru a primi o revelaţie de la Dumnezeu spălându-şi hainele şi abţinându-se de la relaţii sexuale. Asta a avut menirea de a-i învăţa necesitatea de a fi curaţi în prezenţa lui Dumnezeu. Muntele Sinai era un loc înfricoşător. Nici oamenii, nici animalele nu aveau voie să se atingă de el, sub ameninţarea pedepsei cu moartea. Nu era voie ca ceilalţi să se ducă după cel ce se făcea vinovat de încălcarea acestei porunci, urmându-l pe munte, ci trebuiau să-l străpungă cu o săgeată sau să-l omoare cu pietre de la distanţă. Numai Moise şi Aaron aveau voie să se suie pe munte (v. 24) şi chiar şi aceştia doar atunci când suna cornul de berbec. Muntele era acoperit cu un nor gros... fiind înconjurat de tunete şi fulgere... foc şi fum... şi tot muntele se cutremura cu putere. Toate acestea reflectau grozăviile de a te întâlni cu Dumnezeu, în special de pe temelia păzirii legii.

Muntele Sinai. Văzut de pe cărarea care suie până în vârf, Jebel Musa (dreapta) este considerat drept Muntele Horeb din Biblie sau Sinai, situat în partea de sud a Peninsulei Sinai

Domnul a repetat avertismentul dat lui Moise conform căruia oamenii nu aveau voie să se atingă de munte. La început lui Moise i s-a părut inutil să le amintească oamenilor, dar mai târziu s-a conformat. Preoţii din versetele 22 şi 24 erau probabil fiii întâi-născuţi.

Porunca I.

Să nu ai alţi dumnezei. Este o prohibiţie împotriva închinării la mai mulţi dumnezei (politeism) sau împotriva închinării la orice alt dumnezeu decât Iehova.

Porunca II.

Să nu-ţi faci chip cioplit. Se interzice nu numai închinarea la idoli, ci şi fabricarea acestora. Asta include tablouri, imagini şi statui folosite în cadrul închinării, dar nu cuprinde toate tablourile sau statuile, deoarece tabernacolul conţinea heruvimi sculptaţi. De asemenea Dumnezeu i-a spus lui Moise să facă un şarpe de bronz (Num 21:8). Porunca se referă evident la reprezentări picturale sau imagini ale dumnezeirii.

Dumnezeu este un Dumnezeu gelos - adică, aşteaptă cu gelozie închinarea şi iubirea din partea a lor Săi. El pedepseşte nelegiuirea părinţilor în copii până la a treia şi a patra generaţie, prin intermediul slăbiciunilor acumulate, sărăciei, bolilor şi unei durate diminuate a vieţii omului.

Dar îndurarea lui Dumnezeu se întinde peste mii (de generaţii) peste cei care îl iubesc şi păzesc poruncile Lui.

Se interzice luarea în deşert a Numelui lui Dumnezeu. Asta înseamnă a jura pe numele lui Dumnezeu că o afirmaţie falsă ar fi de fapt adevărată. Aici ar putea fi cuprinse şi înjurăturile, limbajul murdar, ocările rostite printre dinţi sau a te lega printr-un jurământ că vei face un lucru, pentru ca apoi să nu te ţii de promisiune.

Porunca IV.

Adu-ţi aminte de ziua de sabat. Menţionat prima oară la Geneza 2:1-3 şi dat ca dispoziţie în contextul adunării manei (Exod 16), sabatul a fost acum dat oficial poporului Israel sub titlul de poruncă pe care trebuia s-o respecte cu strictețe. Sabatul a întruchipat odihna de care se bucură în prezent credincioşii în Cristos şi de care se va bucura în timpul Mileniului creaţiunea răscumpărată. Sabatul e ziua a şaptea a săptămânii, începând de la apusul soarelui în ziua de vineri şi până la apusul soarelui în ziua de sâmbătă. Nicăieri în Noul Testament nu li se porunceşte creştinilor să ţină sabatul.

Cinsteşte pe tatăl şi pe mama ta. A cinsti înseamnă aici a asculta de ei. Versetul ne învaţă că ascultarea de părinţi este un mod de a trăi care, în general; îi va asigura cuiva o viaţă îndelungată. În schimb un trai marcat de neascultare şi păcat duce adesea la o moarte prematură. Este prima poruncă însoţită de o promisiune (Efes 6:2) şi ne învaţă că trebuie să avem respect faţă de autorităţi.

Să nu ucizi. Această poruncă se referă în mod concret la omor premeditat sau asasinat, iar nu la pedeapsa capitală sau la omucidere. Porunca aceasta ne învaţă că trebuie să avem respect pentru sanctitatea vieţii umane.

Să nu comiţi adulter. Această prohibiţie ne învaţă respectul pentru căsnicie, avertizându-ne să nu exploatăm trupul altei persoane. Probabil acoperă toate formele de comportament sexual nepermis.

Să nu furi. Asta se referă la orice faptă prin care o persoană o privează în mod ilegal pe altă persoană de bunuri ce-i aparţin şi ne învaţă respectul pentru proprietatea privată.

Să nu mărturiseşti strâmb. Această poruncă interzice prejudicierea caracterului cuiva prin afirmaţii ne-adevărate despre acea persoană, prin care aceasta ar putea fi pedepsită sau chiar executată. Porunca ne învaţă respectul pentru reputaţia cuiva.

Să nu pofteşti. Porunca a zecea trece de la fapte la gânduri, arătându-ne că este păcat să jinduim după orice lucru pe care Dumnezeu nu a rânduit să-l avem. Pavel afirmă că această poruncă a produs o profundă mustrare în cugetul său cu privire la păcatul din viaţa sa (Rom 7:7).

După ce au fost date Cele Zece Porunci, oamenii au fost îngroziţi de manifestările Prezenţei Divine, temându-se că vor muri dacă Dumnezeu le va vorbi nemijlocit, ceea ce explică de ce Moise a devenit mediatorul lor.

Scopul legii lui Moise a fost de a le arăta oamenilor păcătoşenia lor. Dar apoi, Dumnezeu în harul Său, le-a dat instrucţiuni privitoare la înălţarea unui altar, care să le amintească oamenilor că păcătoşii se pot apropia de Dumnezeu numai pe temeiul sângelui vărsat. Altarul ni-L întruchipează pe Cristos ca modalitatea prin care ne putem apropia de Dumnezeu. Omul nu ar putea contribui cu nimic la perfecţiunea lui Cristos, nici prin intermediul unor strădanii proprii, nici prin diferite grade de realizare umană. Preoţii, urcând treptele cu veşmintele lor lungi şi largi, ar fi putut să se expună într-o manieră ne-cuvenită pentru o ocazie atât de solemnă.

1. Legi privitoare la sclavi (21:1-11)

După ce a dat Cele Zece Porunci, Dumnezeu a mai transmis o mare diversitate de alte legi menite să guverneze conduita copiilor lui Israel.

Un: evreu putea deveni sclav, pentru achitarea unei datorii, ca act de restituire a unui obiect furat sau născându-se din părinţi evrei sclavi. Unui rob evreu putea să i se ceară să lucreze şase ani, dar în al şaptelea an trebuia pus în libertate. Dacă fusese căsătorit când a devenit sclav, atunci soţia lui era eliberată împreună cu el. Dacă se căsătorea în timpul servitutii, atunci soţia şi copiii ei erau proprietatea stăpânului. În acest caz, el putea opta să rămână sclav, găurindui-se urechea de uşorul uşii, omul identificându-se astfel de bună voie cu casa stăpânului său. Din acel moment el era „earmarked" („însemnat la ureche"). Este o minunată ilustraţie, întruchipându-L pe Cristos, Robul desăvârşit, care ne-a iubit atât de mult încât nu a ales libertatea, ci S-a dus la crucea Golgotei. Având în vedere ce a făcut Mântuitorul pentru noi, se cuvine ca şi noi să-I fim robi de bună voie, afirmând împreună cu episcopul Moule:

”Stăpânul meu, du-mă la uşă; Străpunge-mi încă o dată urechea ce nu Ţi se mai împotriveşte.

Legăturile Tale sunt libertatea mea; lasă-mă să stau Lângă Tine, trudind, îndurând şi ascultând” (este strofa a doua din imnul compus de Episcopul Handley C. G. Moule: „My Glorious Victor, Prince Divine," - Slăvitul meu Biruitor, Prinţ Divin).

Cât despre o sclavă, aceasta nu putea fi eliberată în anul al şaptelea, în cazul în care stăpânul ei a luat-o între timp de soţie sau concubină şi era dispus să-şi îndeplinească faţă de ea responsabilităţile ce-i reveneau, în caz contrar, ea trebuia răscumpărată, dar nu putea fi vândută unor neevrei. Dacă stăpânul dorea s-o dea fiului său ca soţie, atunci trebuia s-o trateze ca pe o noră. Dacă stăpânul îşi lua o altă soţie, avea în continuare responsabilitatea de a-i asigura sclavei respective cele necesare traiului şi să-i acorde drepturi depline la căsătorie, aceste cuvinte referindu-se probabil la aranjamente pentru spaţiu de locuit. Altminteri ea trebuia eliberată fără să plătească bani. Faptul că Dumnezeu a dat legi privitoare la sclavie nu înseamnă că a aprobat sclavia. Mai degrabă, El a dorit să protejeze drepturile civile ale celor aflaţi în robie.

2. Legi privitoare la vătămări corporale (21:12-36)

Versetul 12 prezintă regula generală conform căreia cauzarea morţii cuiva atrăgea după sine sentinţa condamnării la moarte a făptuitorului. Excepţie de la această regulă se făcea în cazul uciderii din culpă, persoana vinovată de acest act involuntar de omor putând fugi la altarul lui Dumnezeu sau, mai târziu, în cetăţi speciale de refugiu. Dar în cazurile comiterii unui omor calificat, deci premeditat şi intenţionat, altarul lui Dumnezeu nu-i putea oferi ucigaşului nici o siguranţă.

Calitatea de părinte se bucura de o protecţie deosebită, cel ce se făcea vinovat de lovirea tatălui sau a mamei fiind pasibil de pedeapsa cu moartea: Răpirea sau blestemarea părinţilor cuiva erau considerate de asemenea infracţiuni pasibile de pedeapsa cu moartea.

Daca un om îl vătăma pe altul în timp ce se certau, trebuia să plătească o sumă corespunzătoare cu timpul de lucru pierdut, precum şi cheltuielile medicale.

Un stăpân putea să-l pedepsească pe un sclav, dar nu avea dreptul de a-l omorî. Dacă robul murea imediat după ce i se administra bătaia, stăpânul era considerat vinovat de moartea lui. Dar dacă sclavul trăia o zi sau două, stăpânul nu era pasibil de pedeapsă, întrucât evident nu avusese nici o intenţie de a-l omorî pe un sclav care îi aducea venit.

Dacă o femeie gravidă era lovită ca urmare a unei încăierări dintre doi - bărbaţi şi năştea înainte de termen, fără să fi fost însă vătămată grav, atunci soţul ei preciza valoarea amenzii, iar judecătorii arbitrau cauza.

Regula generală privitoare la vătămările corporale era viaţă pentru viaţă, ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, etc. Pedeapsa trebuie să corespundă infracţiunii, evitându-se o prea mare îngăduinţă sau o severitate excesivă. În practică, toate litigiile, cu excepţia omorului intenţionat, puteau fi rezolvate prin achitarea unei amenzi (vezi Num 35:31).

Dacă un om vătăma ochiul sau dintele sclavului său, acesta era liber sa plece de la el. Dacă un bou omora pe neaşteptate un om, boul trebuia omorât cu pietre, iar carnea lui nu putea fi consumată. Dacă stăpânul a ştiut că boul său are obiceiul să împungă cu coarnele, provocând moartea, atunci şi el trebuia omorât. Dar s-a creat o derogare aici, în sensul că stăpânul putea achita plata unei amenzi, în schimbul vieţii sale. Amenda era echivalentă cu cea necesară pentru moartea unui fiu sau a unei fiice. Pentru moartea unui rob amenda era de treizeci de sicii de argint, iar boul trebuia omorât cu pietre. A se observa: Iuda L-a vândut pe Isus pentru aceeaşi suma care se cerea în cazul omorârii unui sclav de către un bou, Domnul Isus fiind pus astfel la acelaşi preţ cu cel datorat pentru un sclav mort! Dacă un om lăsa o groapă neacoperită, era răspunzător pentru toate pierderile suferite de cei ale căror animale cădeau în ea. Dacă boul unui om omora boul altuia, valoarea ambelor animale era împărţită egal pe din două. Dacă proprietarul animalului vinovat a ştiut de obiceiurile sale periculoase, era obligat să achite preţul animalului ucis, el putându-şi însuşi însă animalul mort.

3. Legi privitoare la furturi şi pagube materiale

Un hoţ trebuia să înapoieze integral ceea ce a furat, suma depinzând de natura furtului. Dacă hoţul era ucis pe când pătrundea prin efracţie în locuinţa sa, în timpul nopţii, cel care îl omora nu era răspunzător de moartea sa, întrucât n-avea de unde să ştie dacă persoana respectivă venise să fure sau să-l ucidă. Dar omorârea unui hoţ în timpul zilei i se taxa făptaşului ca o crimă. Dacă hoţul din versetul 1 nu putea înapoia contravaloarea furtului, atunci era vândut ca sclav. Dacă animalul furat era găsit în viaţă, hoţul trebuia să restituie de două ori valoarea furtului. Dacă un agricultor lăsa un animal să se abată în ogorul vecinului, trebuia să dea despăgubire echivalentul din rodul cel mai bun al ogorului şi viei sale. Oricine provoca din neglijenţă un incendiu care distrugea recoltele trebuia să plătească despăgubire.

4. Legi privitoare la înşelăciune (22:7-15)

Versetele 7-9 se ocupă de furarea unor bani sau averi care au fost păstrate în custodie de o persoană în folosul alteia. Cel care a furat banii sau bunurile respective trebuia să dea înapoi dublu. Dacă hoţul nu era de găsit, cel care avea în păstrare banii trebuia să se înfăţişeze înaintea judecătorilor pentru a se vedea dacă el era cel vinovat. În orice caz de trădare a încrederii acordate, judecătorii hotărau daca vinovat era acuzatul sau acuzatorul, după care cerea celui vinovat să dea înapoi dublu. Dacă un animal murea, era vătămat sau alungat pe când se afla în păstrare şi dacă păstrătorul jura printr-un jurământ înaintea Domnului că i-a fost cu neputinţă să prevină ceea ce s-a întâmplat, nu trebuia să dea nimic înapoi. Dacă animalul a fost furat însă prin nebăgarea de seamă a celui care îl avea în păstrare, atunci persoana respectivă trebuia să plătească. Nu se cerea nici o restituire pentru un animal sfâşiat, dacă se putea aduce cadavrul animalului ca proba.

Dacă un animal împrumutat era rănit sau ucis, cel care l-a împrumutat trebuia să-l înlocuiască. Dar dacă proprietarul a fost de faţă când s-a întâmplat acest lucru şi, prin urmare, ar fi putut să-şi apere animalul, nu se cerea nici o restituire, după cum nu se cerea restituire în cazul unui animal închiriat, întrucât riscul pierderii a fost inclus în preţ.

5. Legi privitoare la seducerea fecioarelor

Dacă un bărbat seducea o fecioară ne-logodită, determinând-o să păcătuiască împreună cu el, era obligat să se căsătorească cu ea şi să plătească zestrea cuvenită. Dacă tatăl fetei refuza să i-o dea în căsătorie, bărbatul trebuia totuşi să-i plătească tatălui fetei zestrea cuvenită fecioarelor, deoarece posibilităţile ei de a se mai căsători erau de-acum mult reduse.

6. Legi privitoare la obligaţiile civile şi religioase (22:18-23:19)

Pe lângă omucidere, la categoria de infracţiuni pasibile de pedeapsa cu moartea se încadrau vrăjitoria, relaţiile sexuale cu un animal şi idolatria.

Evreii aveau datoria să se poarte cu compasiune faţă de străinii din ţara lor pentru faptul că şi ei au fost străini într-o ţară străină. De asemenea, trebuiau să se poarte cu omenie faţă de văduve şi orfani. Domnul Şi-a asumat responsabilitatea de a aduce singur la îndeplinire această poruncă. Pentru alte încălcări erau numiţi oameni care să aplice pedepse, dar în cazul acesta Dumnezeu însuşi îi pedepsea pe cei vinovaţi. Aceasta atitudine a lui Dumnezeu faţă de cei lipsiţi de apărare nu s-a schimbat, rămânând aceeaşi şi în ziua de azi, El continuând să aibă grijă de văduve şi orfani.

Nu era voie să se perceapă dobândă asupra banilor împrumutaţi unui israelit, deşi de la Neamuri se putea obţine dobândă (Deut 23:20). Obiectele vestimentare luate sub formă de gaj trebuiau înapoiate înainte de căderea întunericului, întrucât haina ţinea loc de pătură.

Era interzisă hula împotriva lui Dumnezeu sau a unui dregător (cf. Fapt 23:5). Domnului I se cuvenea partea Sa din recolte sau din rândul fiilor sau al animalelor. Animalele întâi-născute trebuiau oferite în a opta zi. Era interzis consumul de carne aparţinând unui animal sfâşiat de fiare sălbatice, asta pentru faptul că nu s-ar fi scurs sângele din acel animal şi ar fi însemnat să se consume sânge - faptă condamnată de legea lui Dumnezeu (Lev 17). De asemenea, exista pericolul contaminării cu diverse boli răspândite de animale (de ex. turbarea), boli de care Dumnezeu voia să-i apere pe ai Săi.

În chestiuni judiciare, era interzisă răspândirea de zvonuri ne-adevărate, precum şi complicitatea cu cel rău în scopul apărării celui vinovat. De asemenea, era condamnată persoana care lua partea unei mulţimi care făcea ce este rău sau persoana care părtinea pe cel sărac la judecată.

Nu era voie ca cineva să se poarte cu ciudă faţă de un animal aparţinând unui duşman. Dacă animalul se rătăcea, trebuia returnat stăpânului său. Iar dacă se poticnea sub o povară grea, trebuia ajutat să se ridice. Săracilor trebuia să li se facă dreptate, iar cel nevinovat şi cel drept nu trebuiau condamnaţi prim manevre juridice dibace. Era interzisă acceptarea mitei sau asuprirea străinilor. Anul al şaptelea era un sabat, în care pământul trebuia lăsat necultivat. Săracilor li se dădea voie să culeagă ceea ce creştea de la sine în acel an. Anul al şaptelea mai avea menirea să constituie odihnă pentru stăpân, rob şi animal. Observaţi că Dumnezeul Vechiului Testament a fost un Dumnezeu milostiv şi drept, în pofida acuzaţiilor ce I s-au adus de către criticii necredincioşi din epoca modernă.

Evreilor li se interzicea să şi pomenească despre alţi dumnezei (adică idoli), cu excepţia cazurilor în care îi condamnau, aşa cum au făcut profeţii. Trei mari praznice trebuiau sărbătorite în cinstea lui Iehova:

1. Sărbătoarea Azimilor se ţinea la începutul anului, imediat după Paşte. Semnificaţia ei constă în importanţa curăţirii vieţilor noastre de maliţiozitate şi răutate.

2. Sărbătoarea Secerişului, numită şi Rusalii sau Sărbătoarea Săptămânilor, întruchipa coborârea Duhului Sfânt în Ziua Cincizecimii şi întemeierea bisericii.

3. Sărbătoarea Strângerii Roadelor, numită şi praznicul corturilor, întruchipează acea perioadă, numită Mileniu, când Israelul va locui în siguranţă în ţara sa. Persoanelor adulte de sex masculin li se cerea să participe la aceste sărbători, pe când participarea celorlalte persoane era voluntară, în Noul Testament îl vedem nu numai pe Iosif, dar şi pe Maria şi pe băiatul Isus suindu-se în fiecare an la Ierusalim, de sărbătoarea Paştelui (Lc 2:41).

Pâinea dospită (dospeala simbolizează păcatul) nu avea voie să fie folosită în legătură cu sângele jertfei lui Dumnezeu, adică Pastele. Grăsimea jertfei îi aparţinea Domnului, deoarece semnifica partea cea mai aleasă a jertfei; ea nu trebuia lăsată până a doua zi dimineaţa, dar putea probabil să fie arsă. Cele mai bune dintre roadele dintâi trebuiau aduse în casa Domnului. Un animal nu avea voie să fie gătit în laptele mamei sale. Era probabil o prevenire ca israeliţii să nu practice ritualurile comune închinătorilor la idoli. Evreii habotnici din vremea noastră evită gătirea unor preparate de carne în acelaşi vas cu lactatele. De asemenea ei evită consumarea unor preparate de carne cu sosuri conţinând smântână şi a altor forme asemănătoare (evreii habotnici au două seturi de veselă: unul pentru preparate din carne şi altul pentru produse lactate. Pentru a-i descuraja pe evrei să consume produse din carne şi lactate în cadrul aceleiaşi mese, unele cantine şi bufete din Israel îi obligă pe consumatori să stea la două rânduri separate, dacă doresc să consume ambele tipuri de mâncăruri. La una din cantinele vizitate de editorul acestui comentariu erau nu numai rânduri separate, ci şi două etaje separate: unul pentru preparate din carne, altul pentru lactate!)

7. Legi privitoare la cuceriri militare

Aici Dumnezeu a promis că va trimite un înger (adică chiar Domnul însuşi) înaintea israeliţilor, ca să-i conducă în Pământul Făgăduinţei şi să izgonească locuitorii păgâni. Dacă israeliţii se vor feri de idolatrie şi vor asculta de Domnul, El va înfăptui lucrări măreţe pentru ei. Iată ce scrie Henry cu privire la avertismentul împotriva neascultării:

”Bine am face să luăm aminte la îndemnul de a nu-l provoca pe protectorul şi binefăcătorul nostru, deoarece dacă va fi luată de la noi apărarea şi se vor opri izvoarele bunătăţii, vom fi terminaţi.”23

Ţara israeliţilor avea să se întindă de la Marea Roşie până la marea filistenilor (Marea Mediterană) şi de la pustiu (deşertul Neghev din partea de sud a Canaanuiui) până la Fluviu (Eufrat).

Observaţi porunca ce li s-a dat israeliţilor de a-i izgoni pe locuitorii ţării. Ei nu au avut voie sa încheie nici un fel de tratate, să nu participe în nici un fel la formele lor de idolatrie şi să nu permită fiilor şi fiicelor lor să se căsătorească cu membri ai acestor popoare. Dumnezeu deja promisese că-i va distruge pe răii de canaaniţi, dar era nevoie de cooperarea Israelului. Aceste versete consfinţesc un important principiu spiritual: Dumnezeu ne va dărui biruinţă asupra vrăjmaşilor noştri (lumea, firea veche şi diavolul), dar El aşteaptă din partea noastră să luptăm lupta bună a credinţei.

Versetul 33 îşi găseşte corespondentul în 2Cor 6:14-18. Despărţirea de lume a fost, este şi va fi întotdeauna voia lui Dumnezeu pentru copiii Săi. Eşecul Israelului de a asculta de această poruncă a dus la căderea sa. Prin urmare, rămâne în picioare şi azi principiul conform căruia: „Tovărăşiile rele strică obiceiurile bune", corupând morala cuiva.

8. Ratificarea legământului (24:1-8)

Moise se afla pe Muntele Sinai, când Dumnezeu i-a vorbit, dictându-i legile şi poruncile cuprinse în capitolele 20-23 din cartea Exodului. Înainte de a părăsi Moise vârful muntelui, Dumnezeu i-a spus să revină împreună cu Aaron şi cu cei doi fii ai acestuia, Nadab şi Abihu şi cu şaptezeci de bătrâni ai lui Israel. Dar numai Moise avea voie să se apropie de Domnul. Ceilalţi trebuiau să rămână la distanţă. Sub lege, între păcătos şi Dumnezeu trebuie să fie o distanţă, dar sub har „avem o deplină libertate să intrăm în Locul Preasfânt prin sângele lui Isus" (Evr 10:19). Legea spune: „Sa nu se apropie!" Harul spune: ,,Să ne apropiem" (Evr 10:22).

Moise a coborât apoi la popor, transmiţându-le legea, pe care israeliţii s-au învoit imediat s-o păzească, fără să-şi dea seama cât de neputincioşi erau pentru a face acest lucru. Pentru a ratifica acest legământ condiţionat între Dumnezeu şi Israel, Moise a zidit mai întâi un altar cu doisprezece stâlpi (reprezentând cele douăsprezece seminţii ale lui Israel). Apoi a luat sânge din jertfe şi a stropit jumătate din altar (reprezentând partea lui Dumnezeu din acest legământ) iar cu cealaltă jumătate din sânge a stropit poporul (semnificând astfel hotărârea lor de a-şi respecta partea ce le revenea la acest acord).

9. Revelarea slavei lui Dumnezeu (24:9-18)

După aceasta, Moise şi ceilalţi s-au suit din nou pe Muntele Sinai, cum li s-a poruncit în versetele 1 şi 2 să facă. Acolo L-au văzut pe Dumnezeu în slava Sa. În mod obişnuit, a-L vedea pe Dumnezeu ar însemna pentru cineva să moară, dar aici nu s-a întâmplat aşa. Oamenii aceştia nu au fost omorâţi, ci L-au văzut pe Dumnezeu, şi au mâncat şi au băut. Cu alte cuvinte, L-au văzut pe Dumnezeu şi au trăit, apucând să mănânce jertfa de pace.

Asistăm în Biblie la un aparent paradox în privinţa capacităţii de a-L vedea pe Dumnezeu. Pe de o parte, există versete care par să indice că este cu neputinţă să-L vedem pe Dumnezeu (Exod 33:20;In 1:18;1In 4:12). Pe de altă parte, există alte pasaje în care ni se spune că diverşi oameni L-au văzut pe Dumnezeu, de exemplu la Gen 32:30;Exod 24:10;33:23. Explicaţia constă în faptul că, deşi Dumnezeu în slava Sa descoperită este un foc mistuitor, care l-ar mistui îndată pe oricine L-ar privi, totuşi El poate să Se reveleze sub forma unui om, a unui înger sau a unui nor de slavă (Deut 5:24), pe care un om să-l poată vedea şi totuşi să trăiască după aceea.

Aici se pare că ne este descrisă o altă cale de acces pe Muntele Sinai. De data aceasta, Iosua l-a însoţit pe Moise o bucată de drum. În absenţa sa, el i-a delegat pe Aaron şi Hur să slujească în calitate de judecători ai poporului. Timp de şase zile Moise a aşteptat pe panta muntelui, în timp ce norul de slavă acoperea vârful muntelui. Apoi, la invitaţia lui Dumnezeu, el s-a suit până în vârful muntelui, pătrunzând în nor, unde urma să stea timp de patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi. Patruzeci este cifra punerii la încercare, a probării sau testării. Astfel Domnul a descoperit prin intermediul Legii ce zace în inima omului.

Instrucţiunile pe care le-a primit Moise în acest timp sunt consemnate în secţiunea care se încheie cu 31:18.

1. Colectarea materialelor

Lui Moise i s-a spus să strângă de la oameni un dar constând din materialele de care va fi nevoie pentru ridicarea cortului (sau a sanctuarului). Metale preţioase, pânzeturi fine, piei, untdelemn, mirodenii şi pietre preţioase - toate acestea au fost, neîndoios, plata pe care au primit-o israeliţii din partea egiptenilor când au părăsit Egiptul. Ei munciseră - mai precis: robotiseră - pentru acest lucruri. Acum le-au dăruit cu jertfire. Dumnezeu a insistat ca tabernacolul să se facă în strictă conformitate cu planul divin. Dacă acest lucru este valabil în cazul unui edificiu fizic, cu cât mai important este ca adunările lui Cristos (adică oamenii) să fie constituite după planul divin din Noul Testament!

2. Chivotul Legământului

Chivotul era o cutie din lemn, poleită în interior şi exterior cu aur curat. De o parte şi de alta a sa erau verigi de aur prin care au fost petrecuţi drugi de aur pentru transportarea chivotului. În chivot trebuia să fie aşezată Mărturia, adică cele două table conţinând Legea (v. 16) iar mai târziu toiagul lui Aaron şi un borcan cu mană (Evr 9:4).

3. Scaunul îndurării

Capacul chivotului se numea scaunul îndurării şi era o platformă de aur pe care se sprijineau cele două figurine întruchipând îngeri. Aceşti heruvimi (cuvântul cherub provine, probabil, dintr-o rădăcină semitică, însemnând: „a binecuvânta'', „a lăuda" sau „a adora", dar cei mai mulţi cercetători susţin că derivă din termenul ebraic karav, a se apropia. Astfel heruvimii suni „cei ce acoperă" sau cei ce se apropie ca protectori) stăteau faţă în faţă iar aripile lor se ridicau în sus, atingându-se. Dumnezeu S-a manifestat în norul de slavă dintre cei doi heruvimi şi deasupra scaunului îndurării.

Heruvimii sunt menţionaţi în cel puţin treisprezece cărţi din Biblie. Ei sunt asociaţi de cele mai multe ori cu sfinţenia şi neprihănirea lui Iehova, fiind menţionaţi de multe ori în legătură cu tronul lui Dumnezeu. Descrierea lor o găsim în capitolele 1 şi 10 din Ezechiel.

4. Masa pâinii punerii înainte

Masa pâinii punerii înainte era o masă de lemn poleită cu aur curat. De jur-împrejurul ei era un chenar de aur şi un cadru de un lat de palma cu încă un chenar de aur. Asemenea chivotului, masa era transportată cu ajutorul drugilor trecuţi prin inele din cele patru colţuri de jos ale celor patru picioare ale ei. Pe masă erau aşezate douăsprezece pâini (v, 30) pentru cele douăsprezece seminţii ale lui Israel. De asemenea mai erau diverse vase, farfurii, căţui, potire şi ceşti pentru turnat.

5. Sfeşnicul de aur şi accesoriile sale (25:31-40)

Sfeşnicul era confecţionat din aur curat şi avea şapte braţe în vârful fiecăruia dintre ele aflându-se o candelă montată pe un dispozitiv rotitor cu un fitil înmuiat în ulei. În legătură cu sfeşnicul erau fitilurile şi cenuşarele în care cădeau resturile (v. 38, 39).

La confecţionarea tuturor acestor obiecte trebuia să se ţină seama de o singură condiţie obligatorie, anume de a urma modelul pe care Dumnezeu l-a dat pe munte. Nu era loc aici pentru nici o improvizaţie din partea omului. Tot aşa este şi în chestiunile spirituale: Noi trebuie să urmăm directivele divine şi să nu deviem de la modelul pe care Domnul, în înţelepciunea Sa, ni l-a dat.

Toate piesele mobilierului din tabernacol Îl simbolizau pe Cristos în slava Sa: chivotul simboliza dumnezeirea Sa (aurul) şi umanitatea Sa (lemnul). Scaunul îndurării Îl întruchipa pe Cristos în calitatea de scaun al îndurării sau ispăşirii pentru noi (Rom 3:25). Masa pâinii punerii înainte îl reprezenta pe Cristos ca Pâinea Vieţii. Sfeşnicul îl înfăţişa pe Cristos ca Lumina lumii. Altarul de bronz (cap. 27) îl tipiza pe Cristos ca Jertfa arderii de tot, consumată pe de-a-ntregul pentru Dumnezeu: Altarul tămâierii sau altarul poleit cu aur (cap. 30) înfăţişa mireasma lui Cristos în Dumnezeu. Ligheanul (cap. 30) îi simboliza pe Cristos în ipostaza de curăţire a poporului Său prin spălarea cu apă prin Cuvânt (cf. Tit 3:5;In 13:10;Efes 5:26).

6. Tabernacolul propriu-zis (cap. 26)

Capitolul 26 descrie tabernacolul propriu-zis, care avea următoarele dimensiuni: aproximativ patruzeci şi cinci de picioare lungime, cincisprezece picioare înălţime (pornind de la premisa că un cot echivala cu 18 ţoii). Cele două laturi şi partea din spate erau alcătuite din panouri verticale din lemn, fixate în lăcaşuri şi îmbinate. Partea din faţă, intrarea, avea piloni. Prima învelitoare, numită aici tabernacolul era alcătuită din ţesătură fină de in şi din materiale albastre, purpurii şi stacojii, pe care să fie lucraţi cu măiestrie heruvimi. Ea se compunea din două seturi de câte cinci cortine legate între ele. Aceste două seturi erau unite cu copci de aur care se prindeau după câte se pare de cele cincizeci de cheotori albastre. Întreaga învelitoare era de patruzeci şi cinci pe şaizeci de picioare şi forma tavanul, acoperind laturile până la distanţa de 18 ţoii (inci) de la pământ.

A doua învelitoare, numită cortul, era făcută din păr de capră. Un set de cinci cortine era legat de un set de şase cortine cu copci de bronz prinse de cincizeci de cheotori. Întreaga acoperitoare, având dimensiunea de patruzeci şi cinci de picioare pe şaizeci de picioare, se petrecea peste toate laturile tabernacolului, cu excepţia părţii din faţă. Acolo o secţiune a învelitorii era îndoită spre partea din spate a cortului.

A treia învelitoare era făcută din piei de berbec iar a patra din piei de viţel de mare (tradus şi prin: piei de focă sau delfin. Motivul pentru care avem o varietate atât de mare de traduceri constă în faptul că nu ştim sigur la care piele de animal se referă termenul ebraic). Nu ni se dau nici un fel de dimensiuni, dar probabil că aceste învelitori erau de aceleaşi dimensiuni ca şi învelitoarea din păr de capră.

Scândurile puse în picioare care formau cele trei laturi ale tabernacolului sunt descrise în versetele 15-25. Fiecare scândură avea dimensiunea de 10 coţi lungime şi un cot şi jumătate lăţime (adică 4,5 m x 0.7 m), provenind din lemn de salcâm şi fiind poleită cu aur. Fiecare scândură avea câte două urechi în partea inferioară, care să intre în lăcaşuri. De fiecare latură se aflau douăzeci de scânduri şi şase scânduri în partea din spate. Au fost confecţionate două scânduri speciale pentru colţurile din spate. Scândurile erau fixate cu drugi de lemn, poleiţi cu aur, care erau petrecuţi prin inelele de aur de pe scânduri. Drugul din mijloc era dintr-o singură bucată. Doi drugi mai scurţi având diferite lungimi au fost probabil uniţi pentru a forma un singur drug în partea inferioară. Unii cred că scândurile formau un cadru în formă de grătar.

Tabernacolul propriu-zis era împărţit în două încăperi: prima, locul sfânt, avea dimensiunea de 30 x 15 picioare şi apoi locul preasfânt (sfânta sfintelor), cu dimensiunea de 15 x 15 picioare. Aceste două încăperi erau despărţite de o perdea făcută din pânză fină de in şi brodată cu heruvimi. Perdeaua se sprijinea pe patru stâlpi. Chivotul şi scaunul îndurării trebuiau să stea în locul preasfânt, pe când masa pâinii punerii înainte şi sfeşnicul de aur trebuiau să stea în locul sfânt. Altarul tămâierii (cap. 30) era singura piesă de mobilier care se mai afla în locul sfânt, fiind aşezat în faţa perdelei. Sfeşnicul se afla pe latura sudică a locului sfânt iar masa în partea de nord. Uşa tabernacolului era o perdea ţesută, similară cu perdeaua dinăuntru, dar atârnată pe cinci stâlpi din lemn de salcâm poleiţi cu aur şi sprijinindu-se pe postamente de bronz.

Ilustraţia arată poziţiile relative ocupate de mobilierul cortului folosit la închinarea israeliţilor. Cortul (tabernacolul) a fost mărit, pentru ca elementele să se poată vedea mai clar.

7. Altarul de bronz pentru arderile-de-tot

Altarul arderii de tot, cunoscut şi sub denumirea de altarul de bronz, era confecţionat din lemn de salcâm, acoperit cu un strat de bronz. Dimensiunea sa era un pătrat de 7,5 x 7,5 picioare, iar înălţimea era de 4,5 picioare. Altarul avea patru coarne la colţurile sale şi era transportat cu ajutorul unor drugi ataşaţi în partea de jos.

8. Curtea exterioară, stâlpii şi perdeaua

De jur împrejurul tabernacolului era un spaţiu larg cunoscut sub denumirea de curte, care era împrejmuită cu pânze de in subţire răsucit atârnate pe stâlpi de bronz. Dimensiunea acestui spaţiu era de 150 picioare lungime, 75 picioare lăţime şi 7,5 picioare înălţime. Poarta de la capătul de est avea lăţimea de treizeci de picioare. Ea avea o perdea din pânză de in brodată, similară cu perdelele tabernacolului. Dacă nu se preciza un alt metal, toate ustensilele cortului trebuiau confecţionate din bronz.

9. Untdelemnul pentru sfeşnic

Untdelemnul pentru sfeşnic trebuia să fie ulei de măsline curat, fără depuneri, întruchipându-L pe Duhul Sfânt. Untdelemnul trebuia să ardă necurmat - adică în fiecare seară, „de seara până dimineaţa". Sintagma: „cortul întâlnirii" se referă aici la cortul ce avea să slujească de locuinţă pentru Dumnezeu, dar la 33:7 se referă la cortul provizoriu pe care l-a ridicat Moise.

1. Veşmintele preoţilor (cap. 28)

Capitolul 28 se ocupă cu veşmintele marelui preot şi ale fiilor săi. Aceste haine, precum şi culorile lor, împreună cu bijuteriile cu care erau împodobite, etc, se referă, cu toate, la diversele glorii ale lui Cristos, Marele Nostru Preot. Familia lui Aaron era o familie preoţească.

Marele preot avea două rânduri de haine:

1. hainele de slavă şi frumuseţe, în culori vii şi împodobite cu măiestrie;

2. hainele simple din pânză de in.

Primele sunt descrise aici (v. 2-4).

Efodul (v. 6, 7) era asemănător cu un şorţ, având două secţiuni ce se uneau la umeri, având deschizături laterale.

Brâul împletit cu măiestrie (v. 8) era de fapt un fel de chimir purtat în jurul brâu-lui, deasupra tivului efodului. Ferecaturile (v. 13) erau din aur filigranat, având fixate pe ele pietre preţioase. Pe fiecare umăr se afla o piatră de onix, gravată cu numele a şase seminţii ale lui Israel (v. 9-12).

În partea din faţă a efodului se afla pieptarul, cu cele douăsprezece pietre preţioase, fiecare piatră purtând numele unei seminţii. Pieptarul era prins de efod cu lănţişoare de aur (v. 13-28). Astfel marele preot purta seminţiile lui Israel înaintea lui Dumnezeu pe umerii săi (umerii, v. 12, simbolizând tăria) şi deasupra inimii lui (inima fiind considerată centrul afectiv al fiinţei umane, sediul afectivităţii sale, v. 29).

Această copie a pieptarului marelui preot are încrustate pietre preţioase reprezentând cele 12 seminţii ale lui Israel. Pe fiecare piatră este gravat numele unei seminţii.

Pieptarul se numeşte pieptarul judecăţii (v. 15,29,30) probabil pentru faptul că în el se aflau Urim şi Tumim prin care se puteau discerne judecăţile sau voia lui Dumnezeu (Num 27:21).

Sintagma: Urim şi Tumim are sensul de lumini şi perfecţiuni. Nu ştim exact ce erau acestea, dar ştim, cum am arătat deja, că erau legate de pieptar şi că aveau rolul de a ajuta la aflarea voii lui Dumnezeu (1Sam 28:6).

Mantia de sub efod era un articol vestimentar de culoare albastră, purtat sub efod, care se întindea până sub genunchi. Pe tiv se aflau clopoţei şi rodii, ilustrând mărturia şi roadele. Clinchetul clopoţeilor trebuia auzit când Aaron pătrundea sau ieşea din locul sfânt.

Pe turban marele preot avea o plăcuţă de aur gravată cu cuvintele: „SFINŢENIE DOMNULUI", care trebuia să stea întotdeauna pe fruntea sa, pentru nelegiuirea lucrurilor sfinte, având, prin urmare, menirea de a ne aminti că până şi cele mai sacre fapte săvârşite de noi sunt pătate de păcat. După cum s-a exprimat odată episcopul Beveridge: „Nu pot să mă rog, dar păcătuiesc. Trebuie să mă pocăiesc de pocăinţa mea iar lacrimile mele trebuie spălate cu sângele Răscumpărătorului meu."

Tunica ţesută era o haină lungă de in pe care marele preot o purta sub mantia albastră. Aceasta avea eşarfă ţesută. Fiii lui Aaron purtau tunici simple de culoare albă, eşarfe şi scufii, pentru slavă şi podoabă (v. 40). Iar ca îmbrăcăminte de corp ei purtau pantaloni de in. Ei erau îmbrăcaţi din cap până în picioare, dar nu purtau încălţăminte în picioare, deoarece stăteau pe teren sfânt când slujeau Domnului (3:5). Termenul tradus în versetul 41 prin verbul „a consacra" („a sfinţi", în română) înseamnă, textual: a umple mâna (adică a o umple cu ofrande).

2. Consacrarea preoţilor (cap. 29)

Dumnezeu a rânduit ca Aaron şi fiii lui să fie primii preoţi. Ulterior singura modalitate în care se putea deveni preot era aceea de a te naşte dintr-o seminţie şi din-tr-o familie de preoţi. în biserică singurul mod în care se poate deveni preot este prin naşterea din nou (Apoc 1:5,6). Este un act de aroganţă nemaipomenită din partea omului să ordineze sau să hirotonisească pe cineva, acordându-i rangul de preot.

Ritualul descris aici a avut loc în Levitic 8. Consacrarea preoţilor este întrucâtva similară curăţirii leproşilor (Lev 14). În ambele cazuri, sângele jertfei era aplicat persoanei în cauză, acest lucru învăţându-ne că înainte ca omul păcătos să se poată apropia de Dumnezeu trebuie să se facă ispăşire.

Materialele pentru ofrande sunt prezentate în versetele 1-3, ulterior dându-se instrucţiuni detaliate pentru folosirea lor. Primul pas din procesul consacrării preoţilor l-a constituit spălarea lui Aaron şi a fiilor săi cu apă la uşa cortului (v. 4). În al doilea rând, Aaron a fost îmbrăcat cu hainele descrise în capitolul precedent (v. 5,6). Apoi a fost uns cu untdelemn (v.7). În continuare fiii au fost îmbrăcaţi cu tunicile lor preoţeşti (v. 8, 9).

Urmau a fi jertfite: (1) un viţel pentru jertfa de păcat (10-14); un berbec pentru arderea de tot (v. 15-18); un alt berbec pentru consacrare (v. 19-21). Punerea mâinilor pe capul unui animal de jertfă semnifica identificarea cu acea jertfă, faptul că animalul urma să moară în locul celui ce aducea jertfa (v. 10). Desigur, sângele întruchipa sângele lui Cristos, vărsat pentru iertarea păcatelor. Grăsimea era considerată partea cea mai de preţ a animalului, fiindu-I oferită, prin urmare, Domnului (v. 13). Primul berbec era ars complet pe altar (v. 15-18), întruchipând devotamentul total al lui Cristos faţă de Dumnezeu şi faptul că S-a dăruit pe Sine lui Dumnezeu cu toată fiinţa Sa. Sângele celui de-al doilea berbec (berbecul consacrării) trebuia aplicat pe vârful urechii drepte a lui Aaron... şi pe vârful urechii drepte a fiilor lui şi pe degetul mare al piciorului lor drept (v. 20); de asemenea sângele de pe altar trebuia stropit pe hainele lor (v. 21) - prin aceasta înţelegându-se nevoia curăţirii de păcat în toate compartimentele vieţii omeneşti - urechea pentru ascultarea de cuvântul lui Dumnezeu, mâna pentru activitate sau slujire iar piciorul pentru umblare sau comportament. Ni s-ar putea părea ciudat că hainele atât de frumoase ale preoţilor trebuiau stropite cu sânge. Numai că, deşi sângele ispăşitor nu pare deloc atrăgător în ochii omului, el este de absolută trebuinţă în faţa lui Dumnezeu.

În continuare lui Moise i s-a poruncit să umple mâinile preoţilor cu materialele necesare pentru jertfă, autorizându-i astfel să aducă jertfe (v. 22-28). Prima jertfa (v. 22-25) trebuia legănată înaintea Domnului, iar apoi arsă pe altarul arderii de tot. Pieptul berbecului era legănat înaintea Domnului, probabil pe plan orizontal, iar umărul sau coapsa erau legănate înaintea Domnului pe plan vertical, Aceste două porţiuni erau oferite apoi preoţilor ca hrană (v. 26-28). Pieptul legănat se referă la afecţiunea pe care ne-o poartă Dumnezeu, iar umărul legănat simbolizează puterea Sa care se întinde în folosul nostru. Hainele lui Aaron au devenit proprietatea fiilor săi după el, întrucât preoţia se transmitea din tată în fiu (v. 29, 30). Alimentaţia preoţilor şi modul de preparare a alimentelor sunt descrise în versetele 31-34.

Ceremonia de consacrare dura şapte zile, fiind aduse jertfe în fiecare zi, iar altarul fiind curăţit de sânge şi uns cu untdelemn (v. 35-37). Începând de atunci preoţii trebuiau să aducă pe altarul arderilor-de-tot doi miei de un an - un miel dimineaţa şi altul în seara fiecărei zile între cele două seri (adică în amurg, v. 38-42). Apoi Dumnezeu a promis că Se va întâlni cu poporul în cortul întâlnirii şi că va locui în mijlocul israeliţilor şi va fi Dumnezeul lor (v. 43-46).

1. Altarul tămâierii

Altarul tămâierii era din lemn poleit cu aur şi stătea în locul sfânt. Era un pătrat cu latura de 18 ţoii şi înălţimea de trei picioare. Se mai numea şi altarul de aur. Pe acest altar se ardea tămâie dimineaţa şi seara, simbolizând lucrarea de mijlocire a lui Cristos pentru noi. Deşi acesta se afla în locul sfânt, era atât de strâns legat de Sfânta Sfintelor încât redactorul epistolei către Evrei se pare că afirmă că acesta se afla după perdeaua a doua (Evr 9:4, KJV), deşi termenul folosit în cartea Evrei ar putea fi tradus şi prin cădelniţă (grecescul thumiaterion înseamnă, textual: „loc (sau lucru) pentru tămâie", de unde deducem că s-ar putea referi la altarul de tămâiere sau la cădelniţa ce era dusă în spatele perdelei în Ziua Ispăşirii, umplută cu tămâie de pe altar). Altarul era transportat cu ajutorul drugilor ce treceau prin inelele aflate sub cununi, de ambele părţi ale altarului.

2. Banii pentru răscumpărare

Dumnezeu a poruncit ca fiecare bărbat israelit de la vârsta de douăzeci de ani în sus să plătească o jumătate de siclu ca preţ de răscumpărare pentru el însuşi. Plata aceasta, care era uniformă atât pentru bogaţi, cât şi pentru săraci, era impusă ori de câte ori se organiza un recensământ şi avea drept scop acoperirea cheltuielilor pentru slujba cortului întâlnirii. Ea avea menirea de a-i apăra pe israeliţi de plăgi (v. 12 sau „pedepse", versiunea Azimioară; „ca să nu fie loviţi de nici o urgie", Comilescu). La început suma a fost folosită pentru confecţionarea lăcaşelor de argint pe care se sprijineau scândurile cortului. Argintul simbolizează răscumpărarea, care este temelia credinţei noastre. Toţi au trebuinţă de răscumpărare şi ea este disponibilă tuturor, în aceleaşi condiţii.

3. Ligheanul

Ligheanul de bronz stătea între intrarea în cortul întâlnirii şi altar. Era bazinul în care îşi spălau preoţii mâinile şi picioarele şi a fost confecţionat din oglinzile de bronz donate de femei (38:8). Nu se precizează dimensiunile sale. Orice preot care mânuia lucruri sfinte fără să se fi spălat mai întâi era condamnat la moarte. Este un avertisment solemn prin care ni se atrage atenţia că şi noi trebuie să fim curaţi pe plan spiritual şi moral înainte de a ne angaja în orice slujbă pentru Domnul (vezi Evr 10:22).

4. Untdelemnul pentru ungere

Untdelemnul pentru ungerea sfântă se folosea pentru ungerea cortului întâlnirii, a mobilierului său şi a preoţilor. Era interzisă folosirea acestui untdelemn în orice alte scopuri. Untdelemnul în Scriptură este adesea un tip al Duhului Sfânt. Ungerea preoţilor semnifică necesitatea înrâuririi Duhului Sfânt, a împuternicirii pe care o dă El, pentru ca să se poată săvârşi orice slujbă divină.

5. Tămâia

Tămâia era o mireasmă obţinută din diverse mirodenii care se ardea pe altarul de aur al tămâierii dimineaţa şi seara. Asemenea untdelemnului, nu era voie să fie imitată sau folosită în alte scopuri.

6. Meşterii iscusiţi

Dumnezeu a desemnat meşteri iscusiţi, pe Beţaleel (e demn de remarcat că academia naţională de arte din Israelul zilelor noastre poartă denumirea lui Beţaleel) şi pe Aholiab (în ediţiile româneşti: Oholiab, n.t.), care să construiască cortul şi tot mobilierul cortului. Aceştia au supravegheat munca celorlalţi lucrători în vederea îndeplinirii acestei sarcini sfinte (v. 6b). Repetarea pronumelui personal la persoana întâi în acest paragraf („Eu", fie direct, fie subînţeles) arată că orice poruncă divină e însoţită de o înzestrare cu putere divină. Domnul îşi desemnează lucrătorii, îi înzestrează cu capacităţi şi talente, după care le încredinţează o lucrare pe care s-o săvârşească spre slava Sa (v. 6). Lucrarea este în întregime a Domnului, dar El o duce la îndeplinire prin intermediul unor oameni de care se foloseşte ca instrumente. Iar apoi El îşi răsplăteşte agenţii.

7. Semnul Sabatului (31:12-18)

Respectarea Sabatului avea menirea de a constitui un semn între Dumnezeu şi Israel. Nu era voie să se efectueze nici o lucrare în ziua a şaptea, nici măcar construirea tabernacolului (a cortului întâlnirii). Neascultarea se pedepsea cu moartea.

În acest punct Domnul i-a dat lui Moise cele două table de piatră inscripţionate cu Legea lui Dumnezeu - adică Cele Zece Porunci sau Decalogul (cf. Deut 10:14).

1. Viţelul de aur

Pierzându-şi răbdarea fiindcă Moise nu mai venea, oamenii l-au rugat pe Aaron să le facă un idol. Fără să schiţeze nici un gest de împotrivire, Aaron le-a satisfăcut cererea, transformând inelele de aur într-un viţel turnat - acţiune interzisă cu desăvârşire (Exod 20:4). Apoi s-au dedat la destrăbălare, închinându-se idolului, mâncând, bând şi săvârşind acte imorale. Cu gura ei afirmau că I se închină Domnului (v. 5), dar prin intermediul viţelului. Dumnezeu îşi binecuvântase poporul cu, belşug de aur când israeliţii au părăsit Egiptul (12:35, 36), dar binecuvântarea s-a transformat în blestem datorită inimilor păcătoase ale oamenilor. Dumnezeu l-a informat pe Moise cu privire la ceea ce se petrecea la poalele muntelui (v. 7,8), ameninţând că va distruge acest popor (v. 9, 10).

2. Mijlocirea şi mânia lui Moise (32:11-35)

În răspunsul pe care îl dă, Moise se evidenţiază ca unul din marii mijlocitori din Biblie. Observaţi puternicele argumente la care recurge el: oamenii erau poporul Domnului (v. 11, 12). Dumnezeu a avut grijă de ei; izbăvindu-i din Egipt (v. 11). Egiptenii ar jubila, dacă Dumnezeu le-ar face israeliţilor ceea ce n-au reuşit ei să le facă(v. 12) şi, în sfârşit, un ultim argument: Dumnezeu trebuie să rămână credincios legămintelor pe care Le-a încheiat eu patriarhii (v. 13).

„Şi Domnul Şi-a schimbat gândul cu privire la răul pe care spusese că vrea să-l facă poporului Său. (v. 14). Cuvântul rău are în acest context sensul de pedeapsă. Ca răspuns la mijlocirea lui Moise, Domnul a renunţat la pedeapsa pe care intenţionase s-o aducă peste poporul Său.

Moise a coborât de pe munte cu cele două table ale Mărturiei. Pe drum s-a întâlnit cu Iosua, sosind apoi în tabăra israeliţilor, în timp ce aceştia era în toiul petrecerii lor senzuale şi idolatre. Cuprins de mânie neprihănită, Moise a sfărâmat tablele legii în semn de mărturie a groaznicei fapte pe care o săvârşise poporul. Apoi a prefăcut viţelul în cenuşă, presărând cenuşa pe suprafaţa apei şi obligându-i pe oameni să bea apa (v. 20) - aceasta fiind, probabil, o prevenire la adresa noastră asupra faptului că păcatele noastre se întorc asupra noastră sub forma unei băuturi amare.

Când Moise l-a întrebat pe Aaron ce a făcut poporul de a meritat un asemenea tratament, Aaron i-a explicat ce s-a întâmplat, lăsând să se înţeleagă faptul că viţelul de aur ar fi ieşit din foc în chip misterios (v. 24). Numai datorită mijlocirii lui Moise nu l-a omorât Dumnezeu pe Aaron (Deut 9:19, 20).

Unii dintre israeliţi continuau să petreacă, fără nici o reţinere. Când Moise le-a cerut celor loiali să-l urmeze şi să i se alăture, seminţia lui Levi a răspuns, membrii săi scoţând sabia şi ucigându-i pe cei ce ieşiseră de sub control, cum se exprimă traducerea NASB. Nu au fost cruţate nici măcar rude apropiate (v. 25-29). Actul acesta de încălcare a legii a adus moartea a peste trei mii de oameni. La Rusalii evanghelia harului a adus mântuire la trei mii de oameni. Loialitatea eroică de care au dat dovadă leviţii ar putea fi motivul pentru care li s-a făcut cinstea de a fi aleşi ca seminţie preoţească (vezi v. 29).

Moise s-a întors pe munte, ca să se întâlnească din nou cu Domnul, crezând că va putea face ispăşire pentru păcatul poporului (v. 30-32). Răspunsul Domnului a venit pe două planuri: Mai întâi, El avea să-i pedepsească pe cei ce au făcut viţelul (pedeapsă concretizată prin izbucnirea epidemiei de ciumă sau trimiterea unei urgii, conform altor traduceri, v. 35). În al doilea rând, Dumnezeu avea să trimită îngerul Său Care să meargă înaintea lui Moise, pe când acesta conducea poporul spre Pământul Făgăduinţei. Caracterul strălucit al lui Moise este evidenţiat cu prisosinţă de versetul 32, unde ni se arată că el a fost dispus să moară pentru poporul său. „Şterge-mă din cartea Ta" este un mod figurat de a spune: „Ia-mi viaţa"(unii cred că, asemenea lui Pavel cu cincisprezece veacuri mai târziu, Moise a fost dispus să fie făcut el însuşi anatema, adică să sufere pierzare, dacă prin aceasta ar fi putut să-şi salveze fraţii israeliţi). Dumnezeu i-a cruţat însă viaţa lui Moise, dar viaţa preaiubitului Său Fiu nu a cruţat-o. Da, acesta a fost caracterul Mântuitorului nostru, El, Cel drept, care a murit pentru cei nedrepţi!

3. Pocăinţa poporului

Domnul a refuzat să-i însoţească pe israeliţii păcătoşi în călătoria lor spre Canaan, pentru ca să nu fie nevoit să-i nimicească pe drum. Şi astfel Dumnezeu a trimis, în schimb, un înger ca reprezentant al Său. Când a auzit poporul această veste tristă, s-au umplut cu toţii de jale şi au lepădat cu toţii podoabele de felul celor pe care le folosiseră pentru a face viţelul de aur, din acel moment, adică pornind de la Muntele Horeb nemaipurtându-le niciodată.

4. Cortul întâlnirii lui Moise

Cortul menţionat în versetul 7 nu a fost tabernacolul pentru a cărui construcţie ce nu avusese încă loc până în acest moment Dumnezeu a prevăzut planuri şi instrucţiuni detaliate, ci un cort temporar ridicat de Moise şi numit aici „cortul (tabernacolul) întâlnirii." Persoanele individuale care doreau să-L caute pe Domnul se duceau acolo, afară din tabără. Tabăra fusese întinată de păcatul poporului. Prin urmare, cortul a fost situat afară. Când Moise intra în cort, stâlpul de nor cobora, indicând prezenţa lui Dumnezeu. Versetul 11 nu poate să însemne că Moise L-ar fi văzut pe Dumnezeu în esenţa fiinţei sale, cine spune doar că Moise a avut comuniune directă, neîngrădită cu Dumnezeu, faţă către faţă. E demn de remarcat că Iosua, care era pe atunci doar un tânăr, nu se depărta de cort. Poate că acesta a fost secretul succesului său ulterior pe plan spiritual.

5. Rugăciunea lui Moise (33:12-23)

Moise a solicitat ca prezenţa lui Dumnezeu să conducă poporul Său în Canaan. Atunci Domnul, în harul Său, a promis că Prezenţa Lui va merge cu ei. Moise a insistat, spunând că nu se mulţumeşte cu nimic mai prejos decât această prezenţă. Asemenea lui Noe, Moise a găsit har înaintea Domnului, aprobându-i-se cererea. „Siguranţa nu constă în absenţa pericolului, ci în prezenţa lui Dumnezeu".

În continuare Moise a cerut să vadă slava lui Dumnezeu. Dumnezeu a răspuns promiţând să Se reveleze pe Sine ca un Dumnezeu al harului şi îndurării (vezi Exod 34:6, 7). Moise nu putea să vadă faţa lui Dumnezeu şi să trăiască, dar avea să i se permită să stea pe o stâncă în timp ce slava lui Dumnezeu urma să treacă pe lângă el, Moise prividu-L pe Dumnezeu doar din spate. Desigur, aceasta e o redare în limbaj figurat a prezenţei lui Dumnezeu, deoarece Dumnezeu nu are trup (In 4:24). După cum s-a exprimat Hywell Jones:

„Moise e pe punctul de a vedea acea geană de lumină ce constituie indiciul sigur a ceea ce urmează a fi deplina splendoare, în toată strălucirea ei."

Nimeni nu poate vedea faţa lui Dumnezeu şi apoi să rămână în viaţă (v. 20). Înseamnă că nimeni nu poate privi gloria dezvelită a lui Dumnezeu, căci El locuieşte „în lumină de care nu te poţi apropia, pe care nici un om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea" (1Tim 6:16). În acest sens, nimeni nu L-a văzut pe Dumnezeu niciodată (1In 4:12), Atunci cum vom putea explica pasaje din Biblie în care ni se spune că anumiţi oameni L-au văzut pe Dumnezeu fără să moară? De exemplu, Agar (Gen 16:13); Iacov (Gen 32:30); Moise, Aaron, Nadab, Abihu şi şaptezeci de bătrâni ai Israelului (Exod 24:9-11); Ghedeon (Jud 6:22,23); Manoa şi soţia sa (Jud 13:22); Isaia (Isa 6:1); Ezechiel (Ezec 1:26, cf. 10:20); Ioan (Apoc 1:17).

Răspunsul e că aceşti oameni L-au văzut pe Dumnezeu reprezentat de Domnul Isus Cristos. Uneori El S-a arătat ca îngerul Domnului (vezi Judecători 6, unde este discutată această doctrină), uneori ca Omul iar o dată S-a manifestat pe Sine ca un Glas (Exod 24:9-11; cf. Deut 4:12). Singurul Fiu născut care este în sânul Tatălui L-a făcut cunoscut pe Dumnezeu în deplinătatea Sa (In 1:18). Cristos este strălucirea slavei lui Dumnezeu şi chipul expres al Persoanei Sale (Evr 1:3). De aceea El a putut afirma: „Cine M-a văzut pe Mine L-a văzut pe Tatăl" (In 14:9).

E. Reînnoirea legământului (34:1-35:3)

Din nou doar Moise a fost chemat să se suie pe Muntele Sinai, de data aceasta cu două table de piatră pe care el însuşi le-a pregătit. Acolo Domnul S-a revelat pe Sine însuşi ca un Dumnezeu plin de îndurare şi milostiv, îndelung răbdător şi abundând în bunătate şi adevăr (v. 6,7).

În versetul 7 se folosesc trei termeni diferiţi pentru facerea de rău. Fărădelegea are de a face cu pervertirea căilor Domnului. Nelegiuirea înseamnă răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. Iar păcatul este, textual, „o infracţiune", însemnând în principal a nu atinge ţinta pe care a stabilit-o Dumnezeu. Toate aceste cuvinte transmit ideea de a eşua în atingerea standardului gloriei lui Dumnezeu (Rom 3:23). Israeliţii ar fi trebuit, în mod normal, să moară cu toţii pentru călcarea legii lui Dumnezeu, dar Dumnezeu i-a cruţat în îndurarea Lui. Moise s-a închinat Domnului, cerând prezenţa şi harul Lui pe temeiul nevredniciei poporului Său (v. 8,9).

Apoi Dumnezeu a reînnoit legământul, promiţând că va face minuni pentru Israel, prin faptul că va izgoni locuitorii Canaanului, El le-a atras atenţia israeliţilor să nu se amestece cu păgânii şi să nu adopte practicile lor idolatre. Aşerimii erau imagini obscene sau idoli faliei, simboluri ale fertilităţii. Întrucât Dumnezeu încheiase un legământ cu poporul Său, israeliţii nu aveau voie să încheie nici un legământ cu locuitorii ţării. Este cu neputinţă să fii alipit de Dumnezeu şi în acelaşi timp de idoli (vezi 1Cor 10:21).

Apoi Dumnezeu a repetat instrucţiunile privitoare la sărbătoarea Azimilor (v. 18); consacrarea întâilor născuţi (v. 19, 20); Sabat (v. 21); sărbătoarea săptămânilor şi sărbătoarea strângerii roadelor (v. 19, 20). Toate persoanele de sex masculin trebuiau să se înfăţişeze înaintea Domnului la cele trei sărbători anuale menţionate în 23:14-17 (v. 23,24). Observaţi în versetul 24 că Dumnezeu a promis că va controla voinţa canaaniţilor, aşa încât aceştia să nu încerce să ia cu japca proprietatea bărbaţilor evrei când aceştia se suiau la Ierusalim de trei ori pe an. După ce a repetat alte reguli (v. 25, 26), Domnul i-a poruncit lui Moise să aştearnă în scris cuvintele pe care tocmai le-a rostit în versetele 11-26 (v. 27). Apoi Domnul însuşi a scris Cele Zece Porunci pe tablele de piatră (v. 28; cf. v. 1 şi Deut 10:1-4).

După patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi pe munte, Moise a coborât, având în mână cele două table (v. 28, 29a). El nu era conştient că faţa sa strălucea, ca urmare a faptului că a stat în prezenţa Domnului (v. 29b, 30). Oamenii se temeau să se apropie de el. După ce a predat Israelului poruncile Domnului, Moise şi-a pus un văl pe faţă (v. 31-33). Versetul 33 (în ediţia NKJV) sună astfel: „Şi după ce Moise a terminat de vorbit...", iar nu „Şi până când Moise a terminat de vorbit cu ei...", cum apare în ediţia KJV. Pavel explică în 2Corinteni 3:13 că Moise şi-a acoperit faţa cu un văl pentru ca oamenii să nu vadă gloria trecătoare a legii, dispensaţia legii.

Apoi Moise a strâns toată adunarea copiilor lui Israel şi le-a recitat din nou legea Sabatului.

1. Darurile oamenilor şi meşterii iscusiţi (35:4-36:7)

Moise a dat instrucţiuni despre modul în care să se organizeze o ofrandă adusă Domnului, alcătuită din materiale pentru construirea tabernacolului (v. 4-9). Dumnezeu a avut două clădiri pentru închinăciune: cortul întâlnirii şi templul. Costul construirii acestora a fost achitat integral înainte de a fi început lucrările de construcţie. Dumnezeu a mişcat inimile oamenilor Săi, determinându-le să furnizeze toate cele de trebuinţă (v. 5,21,22,26,29). Dărnicia şi slujirea noastră trebuie să fie, de asemenea, de bunăvoie şi fără rezerve.

Mulţi oameni au răspuns cu generozitate apelului lansat dăruind din lucrurile de mare preţ pe care le-au adus cu ei din Egipt (v. 21-29). Cei care dăduseră aur pentru confecţionarea viţelului au pierdut totul. Dar cei care au investit în tabernacol au gustat bucuria de a vedea cum averea lor a fost folosită spre slava lui Iehova.

Moise l-a numit în mod public pe Beţaleel şi pe Oholiab (în engleză: Aholiab) ca oamenii pe care Dumnezeu i-a desemnat să execute tot felul de lucrări artistice. Aceşti oameni erau de asemenea înzestraţi cu talentul de a-i învăţa pe alţii să execute lucrări de calitate (35:30-36:1).

Lucrătorii iscusiţi au început să execute lucrarea de ridicare a sanctuarului, dar oamenii aduceau în fiecare dimineaţă atâtea materiale încât Moise a fost nevoit să-i oprească de a mai aduce.

Din versetul 8 al capitolului 36 până la finele capitolului 39 găsim o relatare detaliată a construirii cortului întâlnirii şi a mobilierului său. Menţionarea unui volum atât de mare de detalii ne aminteşte, că Dumnezeu nu oboseşte niciodată să vorbească despre acele lucruri care se referă la El şi la preaiubitul Său Fiu.

2. Perdelele care acopereau tabernacolul

Perdelele interioare, confecţionate din ţesătură fină de in, au fost numite „tabernacolul" (v. 8). Apoi au fost perdelele din păr de capră, „cortul" (v. 14). Perdelele din piei de berbec şi din piei de viţel de mare - „învelitoarea" (v. 19).

3. Scândurile pentru cele trei laturi

Aceste scânduri erau făcute din lemn de salcâm, singurul lemn folosit la construirea tabernacolului. Salcâmul creştea din abundenţă în locurile aride. Era un lemn plăcut şi producea o cherestea cu calităţi de durabilitate extrem de mare, fiind un lemn practic indestructibil. Tot aşa-şi Domnul Isus a fost o rădăcină izvorâtă dintr-un pământ uscat (Isa 53:2), a avut un caracter de neasemuită frumuseţe şi rămâne de-a pururi Cel Etern.

4. Drugii care asigurau îmbinarea scândurilor

Patru drugi erau vizibili iar unul invizibil, deoarece trecea prin centrul scândurilor. Drugul invizibil este o ilustrare elocventă a Duhului Sfânt, care-i strânge pe credincioşi laolaltă, îmbinându-i într-un „templu sfânt în Domnul" (Efes 2:21, 22). Ceilalţi drugi ar putea întruchipa: viaţa, dragostea, poziţia şi mărturisirea - elemente comune tuturor copiilor lui Dumnezeu.

5. Perdeaua prin care se ajungea la Sfânta Sfintelor

Perdeaua reprezintă trupul Domnului Isus (Evr 10:20), frânt pe crucea Golgotei. pentru a ne deschide calea prin care ne putem apropia de Dumnezeu. Se crede că heruvimii de pe perdea reprezentau păzitorii tronului neprihănit al lui Dumnezeu.

6. Perdeaua prin care se pătrundea in Locul Sfânt

Perdeaua aceasta era confecţionată din acelaşi material ca şi cel utilizat la intrarea în curte şi la perdeaua din paragraful precedent, Înfăţişându-L pe Cristos - calea de acces la Dumnezeu.

7. Chivotul legământului

Chivotul era o ladă făcută din lemn de salcâm poleită cu aur curat şi întruchipa umanitatea şi dumnezeirea Domnului nostru, în chivot se aflau tablele Legii, un borcan de aur cu mană şi toiagul lui Aaron care a înmugurit. Aplicate la Cristos, aceste lucruri îl întruchipează pe Cel care a zis: „Legea Ta este înăuntrul inimii mele" (Ps. 40:8b); apoi îl întruchipează drept pâinea lui Dumnezeu coborâtă din cer (In 6:33); şi ca Preot al lui Dumnezeu, pe care El L-a ales, înviat din morţi (Evr 7:24-26). Iar atunci când sunt aplicate la poporul Israel, toate elementele din chivot sunt aduceri aminte ale eşecurilor şi rebeliunilor sale.

8. Scaunul îndurării

Scaunul îndurării constituia tronul lui Dumnezeu, locuinţa Sa pe pământ. Privind în jos, asupra sa, heruvimii nu vedeau Legea (pe care Israel o călcase), nici borcanul cu mană sau toiagul lui Aaron, care aminteau de rebeliunile Israelului, ci vedeau sângele stropit, care îi dădea lui Dumnezeu prilejul de a-Şi arăta îndurarea faţă de păcătoşii răzvrătiţi. Scaunul îndurării îl simbolizează pe Cristos ca Cel pe Care „Dumnezeu L-a rânduit să fie scaun al îndurării" (Rom 3:25, traducere literală. Acelaşi termen din greacă, hilasterion, înseamnă atât ispăşire - satisfacţie prin intermediul jertfei, cât şi loc de ispăşire - adică scaunul îndurării).Scaunul îndurării era capacul chivotului.

9. Masa pâinii punerii înainte

Masa pâinii punerii înainte conţinea douăsprezece pâini, „reprezentând locul deţinut de Israel înaintea lui Dumnezeu, acceptat în virtutea lui Cristos, care, în calitatea Sa de adevărat Aaron, îi susţine chiar şi acum pe israeliţi înaintea lui Dumnezeu." Pâinile simbolizează probabil şi purtarea de grijă a lui Dumnezeu pentru fiecare din cele douăsprezece triburi.

10. Sfeşnicul de aur şi accesoriile sale

Unii văd în sfeşnicul de aur curat un tip al lui Cristos, Lumina adevărată a lumii (In 8:12). Alţii preferă interpretarea conform căreia sfeşnicul este o întruchipare a Duhului Sfânt, a cărui misiune este de a-L proslăvi pe Cristos, întrucât sfeşnicul iluminează tot ce se refera la Cristos în locul sfânt. Iar alţii îl văd ca pe o întruchipare a lui Cristos unit cu credincioşii. Fusul este unic prin faptul că celelalte şase braţe purced din el, câte trei de fiecare parte. Dar toate erau făcute dintr-o singură bucată de aur.

11. Altarul tămâierii

Altarul tămâierii ne spune că Cristos este de-a pururi mireasma plăcut mirositoare a lui Dumnezeu. De asemenea sugerează actuala lucrare de slujire a Domnului Isus, Care mijloceşte în cer pentru noi.

Untdelemnul îl întruchipează pe Duhul Sfanţ iar tămâia ne aminteşte de perfecţiunile de-a pururi înmiresmate ale Domnului nostru, care îi aduc Tatălui Său desfătare.

12. Untdelemnul pentru ungerea sfântă şi tămâia

13. Altarul pentru arderile-de-tot

Altarul arderii de tot reprezintă crucea, pe care Domnul Isus S-a adus pe Sine ca ofrandă, lui Dumnezeu, ca jertfă integrală. Nu poate exista nici un acces la Dumnezeu în afara morţii Sale jertfitoare.

Ligheanul întruchipează lucrarea actuală a lui Cristos, de curăţire a oamenilor Săi prin spălarea cu apă prin Cuvânt (Efes 5:26). Preoţii aveau obligaţia să-şi spele mâinile şi picioarele înainte de a săvârşi orice slujbă. Tot aşa acţiunile noastre şi umblarea noastră trebuie să fie curate, înainte de a putea să-L slujim pe Domnul cu eficienţă. Ligheanul a fost confecţionat din oglinzile de bronz dăruite de femei. În felul acesta, glorificarea eului a făcut loc slujirii lui Dumnezeu.

14. Ligheanul

15. Curtea exterioară, stâlpii şi perdeaua (38:9-31)

Curtea exterioară ce împrejmuia tabernacolul era alcătuită din pânze de in, sprijinite pe cincizeci şi şase de stâlpi montaţi pe piedestale de bronz cu cârlige de argint şi perdeaua brodată de la poarta curţii. Inul alb întruchipează neprihănirea care îl împiedică pe păcătosul necredincios de a se apropia de. Dumnezeu, dar care de asemenea îl separă şi îl protejează pe credincios, în siguranţa din interior. În curte nu se putea intra decât prin poartă, care era făcută din ţesătură fină de in şi brodată cu fire albastre, purpurii şi stacojii. Aceasta ne aminteşte de Cristos („Eu sunt uşa", In 10:9), singura cale de apropiere de Dumnezeu. Inul fin este o imagine a purităţii Sale total nepătate; albastrul ne sugerează originea Sa cerească; purpuriul: slava Sa regală; stacojiul: suferinţa Sa pentru păcat.

Sunt menţionate din nou numele meşterilor iscusiţi. Ori de câte ori Dumnezeu are de îndeplinit o lucrare, El ridica oameni care s-o înfăptuiască. Pentru construirea tabernacolului El i-a chemat şi i-a înzestrat pe Beţaleel şi pe Oholiab. Pentru zidirea templului El S-a folosit de Hiram, care a furnizat materialele. Pentru clădirea bisericii, El S-a folosit de lucrătorii Săi aleşi Petru şi Pavel.

Materialele folosite pentru construirea tabernacolului sunt contabilizate cu mare atenţie. Valoarea lor raportată la banii din vremea noastră s-ar ridica la milioane de dolari. Şi noi putem să dedicăm lucrurile de care dispunem pentru lucrarea Domnului, spunând, practic: „Ia argintul şi aurul meu. Nici o fărâmă nu voi păstra pentru mine."(este mult mai lesne să cântăm acest fragment din măreţul imn spiritual compus de Frances Ridley Havergal, „Take My Life and Let It Be", - Ia-mi viaţa şi las-o să fie - decât sa-l punem în practică!)

G. Pregătirea veşmintelor preoţilor (cap. 39)

Acum am ajuns la pregătirea veşmintelor preoţeşti. Încă de la început suntem frapaţi de repetarea celor patru culori. Unii cred că ele reprezintă gloriile multiple ale lui Cristos, întruchipate în cele patru evanghelii: purpuriu: Matei - Regele;

stacojiu: Marcu - Robul care suferă;

alb: Luca - Omul fără păcat;

albastru: Ioan - Fiul lui Dumnezeu care a venit din cer.

Firele de aur din efod simbolizează dumnezeirea lui Cristos (v. 3). Pe fiecare bretea a efodului se afla o piatră de onix gravată cu numele a şase seminţii ale Israelului.

Pieptarul era prevăzut cu douăsprezece pietre preţioase, câte una pentru fiecare din cele douăsprezece seminţii (v. 10-14). Tot aşa este şi cu Marele nostru Preot. Peter Pell, propovăduitor al evangheliei, a exprimat minunat acest adevăr:

„Tăria umerilor Săi şi iubirea inimii Sale poartă astfel numele copiilor lui Dumnezeu înaintea prezenţei lui Dumnezeu."

Mantia de sub efod era un articol vestimentar purtat, cum spune şi numele, sub efod. Pe tivul mantiei erau clopoţei de aur curat şi rodii de culoare albastră, purpurie şi stacojie. Acestea reprezintă roadă spirituală şi mărturia aşa cum se găsesc ele în Marele nostru Preot şi cum ar trebui să se regăsească reproduse în noi.

Tunicile de in erau articolele vestimentare cu care se îmbrăcau mai întâi preoţii (Lev 8:7). Apoi veneau veşmintele de slavă. Mai întâi Dumnezeu îl înveşmântează pe păcătosul pocăit cu propria Sa neprihănire (2Cor 5:21). Când va reveni Domnul Isus, El îi va îmbrăca pe ai Săi în veşmintele de slavă (Fil 3:20, 21). Neprihănirea trebuie să preceadă proslăvirea.

Placa de aur de pe turbanul preotului era gravată ca o pecete cu cuvintele „SFINŢENIE DOMNULUI" pentru ea el să poarte nelegiuirea lucrurilor sfinte (Exod 28:38). Tot ceea ce facem noi este pătat de păcat, dar închinarea şi slujirea noastră sunt curăţite de orice imperfecţiune de către Marele nostru Preot înainte de a ajunge la Tatăl.

Când oamenii au terminat lucrarea şi au adus piesele tabernacolului la Moise, el le-a inspectat şi a constatat că toată lucrarea a fost făcută exact aşa cum prevedeau instrucţiunile şi datele furnizate de Dumnezeu Şi Moise a binecuvântat poporul.

H. Ridicarea tabernacolului (cap. 40)

Dumnezeu a poruncit ca tabernacolul să fie ridicat în prima zi a anului (v. 1, 2); adică la circa un an după Exod şi opt luni şi jumătate după sosirea Israelului la Sinai. În plus, Dumnezeu a descris unde trebuie aşezată fiecare piesă a mobilierului.

În versetele 9-15, se repetă instrucţiunile pentru ungerea tabernacolului, a mobilierului său şi a marelui preot, precum şi a fiilor lui. Instrucţiunile au fost aduse la îndeplinire în prima zi a lunii întâi, aproape la un an după ce israeliţii au părăsit Egiptul (v. 16,17).

Şi astfel Moise a ridicat tabernacolul. Acest paragraf ne spune cum marele dătător al legii a adus la îndeplinire toate instrucţiunile detaliate, aşa cum îi poruncise Domnul lui Moise pentru fiecare parte a edificiului propriu-zis, precum şi pentru fiecare piesă de mobilier.

Iar la urmă de tot Moise a ridicat curtea împrejurul cortului. Apoi au urmat cuvintele reprezentând punctul culminant al unei lucrări bine îndeplinite. Astfel Moise a terminat lucrarea.

Norul de slavă a coborât şi a umplut cortul întâlnirii, aşa încât Moise n-a putut să intre. Acest nor avea să-i însoţească pe israeliţi în călătoriile lor. Ei aveau voie să pornească la drum doar atunci când pornea norul. Când se oprea, şi ei trebuiau să se oprească (v. 34-38). Ca membru al seminţiei lui Levi, se pare că Moise a avut competenţa de a îndeplini atribuţiile preoţeşti până când Aaron şi fiii acestuia au fost investiţi cu aceste prerogative (Lev 8).

Aşadar avem în cartea Exodului istoria poporului lui Dumnezeu în intervalul de un an, de la izbăvirea lor din Egipt până la ridicarea tabernacolului la Muntele Sinai. Este o carte plină de imagini care-L întruchipează pe Cristos şi perfecţiunile Sale morale. Ne revine responsabilitatea de a ne închina acestui Cristos al gloriei şi de a trăi în lumina sfinţeniei Sale.

clickbible.org